

הוועדה למשנה לתכנון ובנייה - היתרים – תמליל

תיק מספר 2024/0273.00

הורקניה 19, גוננים

מספר הוועדה : 21

מקום ההתכנסות : אולם הנהלה 2

תאריך הוועדה : ה' בחשוון תשפ"ה (6.11.2024)

מזכיר הוועדה בדיון : נלי צדוק ודליה אלפסי

שעת תחילת הוועדה : 9:50

שעות סיום הוועדה : 18:40

התמליל נכתב ע"י חברת גולד וורק בע"מ ולא עבר בדיקה או הגהה ע"י גורם כל שהוא בעיריית ירושלים

עיריית ירושלים וחברת גולד וורק בע"מ עושים כל שביכולתם על מנת לייצר תמליל איכותי ובעל ערך. עם זאת מודגש כי קריאה בתמליל צריכה להיעשות באופן מושכל תוך הבנה שיתכנו טעויות ו/או השמטות מסיבות אובייקטיביות שונות.

גולד וורק תמלול והקלטה

גולד-וורק ת M ג ו R ים

יו"ר ישראל קלרמן:

טוב, חברים.

מיטל שקולניק:

אני יכולה להתחיל לדבר, עד שיעלה?

ישראל קלרמן:

את חייבת לדבר.

מיטל שקולניק:

יופי, בסדר. מדובר בשכונת גוננים, מציעים בית ספר 24 כיתות, פלוס 6 כיתות חינוך מיוחד, ומאגר מים. אנחנו רוצות להעלות את התוכנית, זה לא נותן לנו. יש שם נכון להיום יש שם את בית ספר אילנות, ומגרש ספורט,

ישראל קלרמן:

כן.

מיטל שקולניק:

המבנה שם של בית ספר אילנות, היום גם משמש לבית ספר שיקומי, לחינוך מיוחד, שנבנה בשנות ה-60, וגם מגרש משחקים שנמצא שמה. אנחנו בעצם מבקשים בבקשה הזו, להרוס את המבנה הקיים שזה בית ספר אילנות.

יהודה פרוידגר:

אילנות.

מיטל שקולניק:

כי הוא לא עומד ב-, בתקני הבטיחות והנגישות, וגם לרעידות אדמה. והריסת המגרש המשחקים ובמקומו לבנות מבנה חדש בן 5 קומות, שבעצם נותן מענה לבית ספר 24 כיתות, ומאגר מים, עכשיו כל הפרויקט עצמו, כל המתחם שם שבמגרש החום בעצם, הוא בשלביות, השלב הזה, שאנחנו עכשיו מבקשים זה שלב א'. הורסים, מעבירים לבית ספר שייבנה, וככה לאט לאט, עולים כלפי, מתחילים מהצד הדרומי,

יהודה פרוידגר:

כמה (לא ברור) שייבנה?

מיטל שקולניק:

מה זה?

יהודה פרוידגר:

הורסים, ומה הפירוש מעבירים לבית ספר שייבנה?

מיטל שקולניק:

שייבנה, גוננים, יש את אילנות, הורסים את אילנות,

יהודה פרוידגר:

כן.

מיטל שקולניק:

הוא נמצא כרגע בחלק הצפוני,

יהודה פרוידגר:

כן,

מיטל שקולניק:

בית ספר אילנית, תיכף נעלה את התוכנית, אז אני אוכל להראות את זה,

יהודה פרוידגר:

יש שמה בניין שהוא כאילו לא בשימוש,

מיטל שקולניק:

נכון, נכון.

יהודה פרוידגר:

יש שמה רק תנועת נוער נכנסה לשם.

מיטל שקולניק:

נכון, נכון.

יהודה פרוידגר:

מה אתם עושים עם התנועת נוער?

מיטל שקולניק:

אז הורסים את זה מוציאים אותם. לשים את ה - ,

יהודה פרוידגר:

לאיפה?

מיטל שקולניק:

אני לא יודעת, זה תיכף אוריאל אלבו יגיע לפה, ויסביר את זה, אני, אני רק בנושא ה - , הרישוי. מבחינת בעצם הגישו פה 37, היה פרסום, הפרסום כלל את עניין החניות שיש שמה, אני אקריא, ביקשנו הקלה עבור חניות מחוץ לגבולות המגרש, הקלה מקו בניין צידי ביקשנו, ויידוע ציבור,

יהודה פרוידגר:

חנייה מחוץ לגבולות המגרש? איפה יש שמה? על הכביש?

מיטל שקולניק:

עוד פעם, רגע, זה פרויקט שהוא בשלביות, זה נכון לשלב א', אני תיכף אסביר את זה,

יהודה פרוידגר:

לא, אין שמה מקום על הכביש בכלום.

מיטל שקולניק:

רגע, שנייה,

יהודה פרוידגר:

יש שם מקום,

מיטל שקולניק:

ועשינו, וגם פרסום פרסמנו,

יוחנן וייצמן:

מה אתה רוצה?

מיטל שקולניק:

ופרסום נוסף היה ליידוע ציבור, שבעצם פרסמנו על ההיקף של הבנייה, ושהמבנה הוא בן 5 קומות.

יהודה פרוידגר:

ומה ההתנגדות?

מיטל שקולניק:

פה, הגישו 30, אחרי פרסום קיבלנו 37, התקבלו 37 התנגדויות, אחרי התנגדויות,

יהודה פרוידגר:

הרב קלרמן 37 התנגדויות.

ישראל קלרמן:

השאלה מי שיושבת פה הליד השולחן, היא גם מתנגדת, זה כל השאלה. מה היא פה?

מיטל שקולניק:

כן, מה יש לך? אתה לא ראית? היא ה - ,

ישראל קלרמן:

היא לא מתנגדת.

מיטל שקולניק:

מה?

ישראל קלרמן:

אילנית מתנגדת?

מיטל שקולניק:

בחשאי.

נלי צדוק:

אין חניות,

ישראל קלרמן:

טוב, יללה שייכנסו, היה פה 10 פעמים.

מיטל שקולניק:

רגע, רגע,

ישראל קלרמן:

אבל זה היה כבר פה,

מיטל שקולניק:

רגע, תן לנו,

יהודה פרוידגר:

של ההתנגדויות, ייכנסו עם ה - ,

ישראל קלרמן:

מה הייתה פעם שעברה? גם בית ספר.

אסנת שובר:

לפי מה?

ישראל קלרמן:

טוב, נו, מיטל.

אסנת שובר:

מי זה? מי זה?

מיטל שקולניק:

עיקר ההתנגדויות בגדול, בגדול,

ישראל קלרמן:

כן,

מיטל שקולניק:

זה על העומס התנועתי שמה

ישראל קלרמן:

ומה את אומרת?

יהודה פרוידגר:

עושים עוד (לא ברור)

מיטל שקולניק:

אני מבינה,

ישראל קלרמן:

מה את מבינה? גם להם יש בית ספר.

מיטל שקולניק:

רגע, בשלב א', בשלב א',

ישראל קלרמן:

גם היום.

נלי צדוק:

גם היום.

מיטל שקולניק:

תקשיבו רגע, אני אי-אפשר להראות את זה, בשלב א', בעצם פוגעים גם בחניות שקיימות שמה, נתנו מענה, רגע, נתנו מענה לשלב א', החזרנו בעצם 5 חניות לציבור,

ישראל קלרמן:

כן,

מיטל שקולניק:

פלוס חניית נכה מה שלא היה.

ישראל קלרמן:

כן,

מיטל שקולניק:

בשלב, עכשיו אותו בעצם אותו משרד שגם עושה את הבקשה הזאת, גם מקדמים תב"ע, התב"ע עכשיו עברה רק מקומית, היא עכשיו היא בשלב לדיון במחוזית, שמה בעצם מראים מענה שהולך להיות עתידי בחלק הצפוני של המגרש, שנותן מענה למקומות החנייה, אני אקריא רגע את חוות דעת של מחלקת (לא ברור).

ישראל קלרמן:

אולי זה לא הבעיה שלהם? שבאים הילדים, ומורידים את הילדים, והתנועה בבוקר, ב – 8 וב – 1 יהיה קטסטרופה.

מיטל שקולניק:

אז אני,

ישראל קלרמן:

זה לא נותן שום תשובה.

מיטל שקולניק:

שנייה, אז אני כרגע, אני כרגע מקריאה את, את חוות דעת של מחלקת התנועה, אין התנגדות לתוכנית בכפוף להחלטת הוועדה, עבור בית ספר גוננים מוצעים 8 כיתות חדשות, בנוסף על הקיים, זאת אומרת הורסים ומוסיפים 8, החישוב הוא בעצם נעשה לפי 8 נוספות. דרוש 8 מקומות חנייה,

יוחנן וייצמן:

הורסים אז מתחילים מ – א', ב',

אסנת שובר:

לא, בזה?

מיטל שקולניק:

ממש לא, לא, דרוש 8 מקומות חנייה.

ישראל קלרמן:

תעזוב רגע, אתה עכשיו לדיון,

מיטל שקולניק:

ע"פ התקן בהתאם לסעיף 14.6.3 רשאית הוועדה לאשר עד לרבע מהתקן, עבור בית ספר יסודי, סך הכול, לסך הכול לאחר הפחתה דרוש שתי מקומות חנייה. אנחנו בעצם מציעים, ישראל,

ישראל קלרמן:

זה בית ספר, זה לא בית ספר. כי בית ספר זה לא חנייה, בית ספר אתה יכול גם לפטור חנייה,

יוחנן וייצמן:

לא, אני לא יכול לפטור חנייה,

ישראל קלרמן:

יש סמכות.

יוחנן וייצמן:

לא,

ישראל קלרמן:

50%.

יוחנן וייצמן:

50%.

ישראל קלרמן:

בסדר,

מיטל שקולניק:

נכון לעכשיו יש במקור מ – 3 חניות נשק וסע קיימות, אנחנו מבקשים להוסיף שתי חניות נוספות וחניית נכה.

ישראל קלרמן:

בזמן הבניין או לאחר כך?

מיטל שקולניק:

עכשיו לשלב א', נכון לשלב א', אחר כך שלב ב',

ישראל קלרמן:

בסוף הבנייה.

מיטל שקולניק:

לא, סוף הבנייה יש תב"ע שמקודמת, ששם היא תיתן,

ישראל קלרמן:

טוב.

מיטל שקולניק:

מענה. עכשיו רגע חייבים שייתן לנו, אי-אפשר להציג את זה, ואי-אפשר לדבר על זה,

אסנת שובר:

למה הוא לא מאפשר להיכנס?

יהודה פרוידגר:

תקראי לרפאל, אולי רפאל יודע להכניס.

מיטל שקולניק:

בנוסף, ישראל,

אסנת שובר:

יואל,

מיטל שקולניק:

ישראל,

ישראל קלרמן:

מה?

מיטל שקולניק:

בנוסף להכרעת הוועדה, אנחנו לא קיבלנו את אישור, את אישור איכות הסביבה, אנחנו מבקשים להוריד אותו לתנאי להיתר, בסדר?

ישראל קלרמן:

שייכנסו.

מיטל שקולניק:

רגע,

אסנת שובר:

שנייה,

מיטל שקולניק:

איך ייכנסו? אתה לא תציג מה (לא ברור).

ישראל קלרמן:

מעבר למה ששמעת, למה? מה אני צריך? מה אני צריך?

מיטל שקולניק:

גם האדריכל, זה נראה מצחיק, זה תוכנית חכה,

ישראל קלרמן:

אני לא צריך עוד תוכנית, סליחה, למה בית ספר, אני בניתי 700 בתי ספר בירושלים, מה? אני לא מבין?

מיטל שקולניק:

דרך אגב,

ישראל קלרמן:

יש לי בעיה עם ה – ארנונה, אני אחכה.

אסנת שובר:

זה פתוח אצלך.

מיטל שקולניק:

לא, לא,

אסנת שובר:

ניסית להיכנס אולי?

נלי צדוק:

תיכנסו עם שלך.

ישראל קלרמן:

תכניסו אותך.

מיטל שקולניק:

תיכנסו עם שלך.

אסנת שובר:

אבל שלי פתוח למטה,

מיטל שקולניק:

זה לא משנה, זה לא משנה.

יוחנן וייצמן:

גם יכלת להכניס אותם, מה הבעיה?

אסנת שובר:

תביאי את רפאל, מי זה רפאל?

מיטל שקולניק:

מי זה רפאל?

ישראל קלרמן:

רפאל.

יוחנן וייצמן:

המקליט.

ישראל קלרמן:

המקליט. תכניס אותם, אני לא צריך את זה הרגע,

מיטל שקולניק:

לא נכון, ישראל, לא נכון,

ישראל קלרמן:

למה? תסבירי לי, למה?

יוחנן וייצמן:

בוא, בוא.

אסנת שובר:

רפאל, אחד, אחד.

יוחנן וייצמן:

מה?

ישראל קלרמן:

זה בית ספר.

יוחנן וייצמן:

כל התכנון לא מעניין (לא ברור).

מיטל שקולניק:

תקשיב רגע, ישראל,

יוחנן וייצמן:

התנגדויות,

ישראל קלרמן:

אני אומר בוא נשמע אותם.

מיטל שקולניק:

אבל אני רוצה גם להראות התב"ע העתידית, אני לא אראה, יראה פה,

ישראל קלרמן:

אבל נשמע אותו, למה צריך את זה כפול?

מיטל שקולניק:

אבל הוא צריך להראות לך את זה, חכה, על מה הוא יראה?

ישראל קלרמן:

הוא לא יכול להיכנס אליך ל - ,

יוחנן וייצמן:

איפה התב"ע העתידית אוחות? איפה התב"ע העתידית אוחות?

מיטל שקולניק:

בתוך,

יוחנן וייצמן:

לא, אין פה, היא הופקדה היא?

מיטל שקולניק:

היא עברה את המקומית, היא כרגע מחכה לדיון במחוזית.

יוחנן וייצמן:

מחכה לדיון במחוזי.

מיטל שקולניק:

כן,

ישראל קלרמן:

בוא נפתח את הזה,

אסנת שובר:

לא נפתח, למה זה לא נפתח.

מיטל שקולניק:

ודרך אגב לעניין ההתנגדויות קיבלנו מענה גם מלשכה משפטית פרסמו,

ישראל קלרמן:

נשמע אותם. אין פה,

יואל שבת:

אבל למה אתם נכנסים דרך היוזר שלכם?

מיטל שקולניק:

זה לא נתן לנו להיכנס,

אסנת שובר:

הוא לא נתן לנו ללחוץ.

יואל שבת:

למה? נכנסנו, עבדנו עם את זה פיקס.

אסנת שובר:

לא, לא,

מיטל שקולניק:

לא, הוא לא נתן לנו לסמן את ה - , לעדכון ואז לא יכלנו להיכנס לשום דבר. אז זאת הסיבה.

יואל שבת:

אתם עובדים מתוך, מתוך ה - , אתם צריכים רק את הייעודי קרקע, נכון?

מיטל שקולניק:

נכון,

יואל שבת:

אבל זה היה (לא ברור).

מיטל שקולניק:

וזה לא נתן, באתי לעשות את העדכון בשביל שאני אוכל להיכנס, זה לא נתן להגיע לאופציות.

אסנת שובר:

בוא ניכנס זה רק (לא ברור).

מיטל שקולניק:

לאן להיכנס?

יואל שבת:

לא, תחזרי, תחזרי לזה של האולם. אל תיכנסי לזה, כי זה סתם מסבך. לא, לא, לאולם.

יוחנן וייצמן:

הלשכה המשפטית, להתווכח איתם, או לפי החדשים אסור להתווכח עם היועץ המשפטי?

ישראל קלרמן:

תלוי, אם עם אילנית או משהו אחר, מה הבעיה? למה אתה רוצה להתווכח? לנושא החנייה הם לא צודקים.

עו"ד אילנית מיכאלי:

מה הם אמרו?

יוחנן וייצמן:

החניות,

ישראל קלרמן:

שמה? עובדים לפי החדש?

יוחנן וייצמן:

כן,

ישראל קלרמן:

הם צודקים,

יוחנן וייצמן:

מה?

יוחנן וייצמן:

תפסיק.

רפאל:

להיכנס לאולם 2?

מיטל שקולניק:

כן.

ישראל קלרמן:

נלי, של מי הבית ספר?

יוחנן וייצמן:

אילנות.

ישראל קלרמן:

לא,

מיטל שקולניק:

לא, הוא הופך להיות של (לא ברור).

יהודה פרוידגר:

חינוך מיוחד,

ישראל קלרמן:

של מי?

מיטל שקולניק:

זה חינוך מיוחד, זה בית ספר לחינוך מיוחד,

יהודה פרוידגר:

אילנות זה חינוך מיוחד.

נלי צדוק:

גוננים זה לא, לא,

אסנת שובר:

הוא מצטרף.

מיטל שקולניק:

לא, לא, זה מצטרף. נכון,

נלי צדוק:

גוננים בית ספר אילנות.

מיטל שקולניק:

זה בית ספר. מוסיפים 6 כיתות לחינוך מיוחד, אוקי,

יהודה פרוידגר:

עושים גם חינוך מיוחד,

מיטל שקולניק:

ישראל,

יהודה פרוידגר:

וגם בית ספר רגיל.

מיטל שקולניק:

6 כיתות.

יהודה פרוידגר:

וגם בית ספר רגיל,

מיטל שקולניק:

כן,

יהודה פרוידגר:

גם גוננים, גם רגיל?

מיטל שקולניק:

כן, כן,

יהודה פרוידגר:

וגם חינוך מיוחד.

ישראל קלרמן:

טוב חברים,

יהודה פרוידגר:

וגם סניף של תנועת נוער.

מיטל שקולניק:

את יודעת איזה יופי זה הולך להיות?

נלי צדוק:

זה שטח חום, לא?

מיטל שקולניק:

מגרש מסודר, תקני, פתוח, בטח. היום כל המגרשי ספורט, אין דבר כזה. זה לא נתן לנו בעדכון.

אסנת שובר:

לא להיכנס עם השם שלנו?

יואל שבת:

כן.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) מחשב.

יואל שבת:

אין לך מה לעדכן, את לא צריכה עדכון.

מיטל שקולניק:

2024/273, אני רוצה את ההגשה המתוקנת.

(מדברים ביחד ברקע)

ישראל קלרמן:

טוב, אני יכול?

עו"ד אילנית מיכאלי:

רגע, רגע,

מיטל שקולניק:

רגע, שתי דקות.

ישראל קלרמן:

אני עושה הפסקה נביא את האוכל. אני לא מבין את זה. אוריאל, הוא יכול להיכנס לפני הזה? לא, לא, אז תכניסי גם אותו,

מיטל שקולניק:

לא, לא, רגע, אוריאל, תצא נקרא לך כמה דקות.

אוריאל אלבז:

לא, לא, אין בעיה, אני יוצא למרפסת.

מיטל שקולניק:

לעשן?

אוריאל אלבז:

כן,

מיטל שקולניק:

לנשום אוויר.

עמנואל זלטס:

תקנות החוק, תקנות החוק.

אוריאל אלבז:

הוא היו"ר שלנו?

יהודה פרוידגור:

כן.

עמנואל זלטס:

הממלא מקום.

ישראל קלרמן:

הסיכוי שלך יותר קטן עכשיו.

יוחנן וייצמן:

טוב שנכנסת ללחץ,

עמנואל זלטס:

אוריאל, בשביל זה אני פה אבל.

ישראל קלרמן:

הסיכוי שלך קלוש מאוד בדבר הזה.

עמנואל זלטס:

בשביל זה אני פה, אוריאל.

ישראל קלרמן:

הוא רק יפריע לך.

יואל שבת:

לא, אבל ככה,

אוריאל אלבז:

מי (לא ברור) מאבטח?

ישראל קלרמן:

השומר.

אוריאל אלבז:

השומר שם (לא ברור) הזה. שומר ראש העיר?

ישראל קלרמן:

יואל, יואל,

יואל שבת:

אני איתך, מה אתה רוצה?

ישראל קלרמן:

אבל הם לא פותחים את זה,

יואל שבת:

הנה.

ישראל קלרמן:

אתה יכול לעזור להם?

יואל שבת:

עזרתי, הנה.

ישראל קלרמן:

טוב.

מיטל שקולניק:

הנה רגע, אני רוצה להראות לך, שנייה.

עמנואל זלטס:

ביחד, ביחד.

ישראל קלרמן:

שתי התיקים שלך, כן ביחד.

אוריאל אלבז :

כבוד היושב ראש, כמה זמן בערך אתם קוראים לנו?

ישראל קלרמן :

4 דקות.

אוריאל אלבז :

4 דקות?

ישראל קלרמן :

כן.

מיטל שקולניק :

תרדי למטה.

ישראל קלרמן :

לא, היא רוצה להתחיל, מה קורה?

עמנואל זלטס :

את יכולה להסביר לי?

ישראל קלרמן :

מה? מיטל.

אסנת שובר :

הרמוניקה,

נלי צדוק :

היא הסבירה.

מיטל שקולניק :

אני כבר הסברתי, אני רק רוצה להראות,

אסנת שובר :

רק שתראה את ההרמוניקה.

מיטל שקולניק:

אני אראה את ההרמוניקה, כי רציתי להראות לכם גם את זה, את התב"ע, שעתידית להיות.

יואל שבת:

קחו את הזמן, הכול טוב.

מיטל שקולניק:

יואל, זה לא יפה.

אסנת שובר:

אנחנו לא רעבים, הכול בסדר.

עמנואל זלטס:

הפוך.

ישראל קלרמן:

עמנואל, הבנו שאתה לא רעב.

עמנואל זלטס:

ארוחת צהריים מגיע עוד חצי שעה הוא רוצה שתישארו עוד קצת כדי שתספיקו את הארוחת צהריים.

אסנת שובר:

אוקי,

מיטל שקולניק:

טוב, נכון להיום יש פה את המבנה הזה, את בית ספר אילנות, אוקי, כאן יש את ה - , כאן יש,

ישראל קלרמן:

זה הריסה בשלב א',

מיטל שקולניק:

זה,

ישראל קלרמן:

מרכז שיקום נוער.

מיטל שקולניק:

מרכז שיקום נוער, כן, סליחה, פה המגרש ספורט למטה, אנחנו מתכוונים להרוס, לא אני, אוראל,
את המרכז שיקום הזה שיש כאן, שזה בית ספר אילנות,

ישראל קלרמן:

זה מרכז.

מיטל שקולניק:

את מגרש הספורט, אוקי ולבנות במקום זה את המבנה החדש שלנו, שמסומן פה באדום.

ישראל קלרמן:

כן,

מיטל שקולניק:

עכשיו כל הפרויקט הזה, הוא בשלביות, אם אתם, רגע, נראה אם יש פה את השלב א', שלב ב', כן,
הנה אנחנו מדברים כרגע מבקשים בבקשה הזאת זה בעצם על שלב א', אוקי, אחר כך יש לנו את
שלב ב', ו – ג', זה שלביות. החניות שדיברתי עליהם, שאנחנו גוזרים,

ישראל קלרמן:

להריסות, בשלב א'?

מיטל שקולניק:

מה?

ישראל קלרמן:

שלב א',

מיטל שקולניק:

הבקשה כרגע על שלב א', שבשלב א', אנחנו מחזירים פה חניות לציבור, 5 רגילות אחת של נכה.

ישראל קלרמן:

יפה.

יהודה פרוידגר:

שנכנסים מהכביש לבפנים.

מיטל שקולניק:

כן, כן, כן, אנחנו מבקשים אותם שמה, כדי לתת להם מענה. יש פה בעצם את ה - ,

יהודה פרוידגר:

אתם הורסים את מרכז השיקום שהוא כבר הוא לא חלק,

מיטל שקולניק:

נכון, כי הוא לא תתקני.

יהודה פרוידגר:

ששמה בני עקיבא נמצא.

מיטל שקולניק:

נכון. הוא לא תקני, ולכן. זה המצב כרגע, על זה יושבת הבקשה. עכשיו כל מה שהולך להיות עתידי, זה החניות האלה, שהם מקודמות בעצם בתב"ע, יש תב"ע שמקדמים אותה, שהיא כרגע עברה אישור של המקומית, והיא כרגע ממתינה לדיון במחוזית. פה נמצא על המענה, בחלק הזה, בחלק הצפוני, כאן ניתן המענה בעצם לחניות שיהיו עתידית לכל המתחם עצמו. זה המצב.

ישראל קלרמן:

טוב.

מיטל שקולניק:

יופי. עכשיו נפתח את ה – GIS שיהיה לנו.

אסנת שובר:

אפשר להזמין אותם.

מיטל שקולניק:

אפשר לקרוא להם לבוא.

ישראל קלרמן:

אפשר להיכנס?

אוריאל אלבז:

אפשר לדחות את זה ב – 5 דקות?

מיטל שקולניק:

לא, פחות לעשן, לא צריך לעשן, אוריאל.

יהודה פרוידגר:

זה בשביל שתהיה פה עצבני בשיא ה - ,

מיטל שקולניק:

השיא שלך.

יהודה פרוידגר:

עם קפה.

יואל שבת:

מאזן חנייה 56 מקומות,

אסנת שובר:

המתנגדים בבקשה לשבת בצד הזה, והמבקשים בצד הזה. המתנגדים פה בבקשה.

ישראל קלרמן:

שלום, שלום.

מלי ששון:

ברוכים הנמצאים. איפה אנחנו רוצים להראות מצגת, איך אנחנו?

ישראל קלרמן:

אין מצגת מבחוץ.

מיטל שקולניק:

אין אפשרות.

מלי ששון:

למה? פעם שעברה הצגנו.

ישראל קלרמן:

היה יום אחד.

נלי צדוק:

נשלח במייל.

ישראל קלרמן:

מה שהיה בקיץ, נכון?

מלי ששון:

אני אשלח אולי?

ישראל קלרמן:

היום אין יותר, מלי.

נלי צדוק:

אני לא יכולה, אני עובדת על המחשב.

מלי ששון:

למי אני יכולה לשלוח?

ישראל קלרמן:

את לא יכולה. את לא יכולה, פעם שעברה היה בקיץ, היום בחורף, אין מצב.

יואל שבת:

מה נשמע?

ישראל קלרמן:

טוב, שלום אנחנו, אין מצגת, אנחנו לא יכולים לקבל מצגות מבחוץ, אין.

יוחנן וייצמן:

לשלוח את זה למייל של,

אריאל גולן:

אולם 2, אולם 2,

מלי ששון:

של מי?

ישראל קלרמן:

לא הבנתי מה, סליחה,

מלי ששון:

החלטתם בלי לשמוע אותנו, החלטתם.

יהודה פרוידגר:

למחלקת הבינוי של עיריית ירושלים.

אריאל גולן:

תשלחי לאולם 2.

יהודה פרוידגר:

אני חבר מועצה, בוועדה שהיא צריכה לקבל החלטה, אם לקבל את ההתנגדות שלכם או לא.

ישראל קלרמן:

טוב, אנחנו בתיק, שלום לכולם, אנחנו בתיק 2024/273, בניית בית ספר ברחוב הורקניה 19, אני רואה שהגיעו פה מתנגדים לבקשה הזאת, אני מבין שאתם כולכם תושבי האזור שם,

דובר לא מזוהה:

כן,

דוברת לא מזוהה:

כן,

ישראל קלרמן:

ושרי לרנר מייצגת את כולם או חצי?

דוברת לא מזוהה:

לא, חלק.

עו"ד שרי לרנר:

חלק, כן,

ישראל קלרמן:

חלק כן,

דוברת לא מזוהה:

וגם את המרכז הקהילתי.

ישראל קלרמן:

ואת מטעם המרכז הקהילתי,

דוברת לא מזוהה:

השכונתי,

ישראל קלרמן:

בסדר גמור. אז אנחנו נשמע לפי הסדר שקיים אצלנו או שזה, כל אחד כמובן מדבר שיציג את עצמו לפרוטוקול ונתקדם, כן, עו"ד שרי לרנר, בבקשה.

עו"ד שרי לרנר:

טוב, צהריים טובים.

ישראל קלרמן:

כן,

עו"ד שרי לרנר:

אפשר להעלות את ה - ,

ישראל קלרמן:

מה? מה את רוצה?

עו"ד שרי לרנר:

את האזור, שבונים בית ספר ממש בתוך, בתי מגורים, אז צריך לראות את זה,

ישראל קלרמן:

מה יש שם היום את יודעת?

עו"ד שרי לרנר:

מה?

ישראל קלרמן:

מה יש שם היום את יודעת?

עו"ד שרי לרנר:

הייתי שם שבע פעמים, כולל הבוקר.

ישראל קלרמן:

גם אני, אבל סתם שאלה שלי, איפה, איפה בונים בית ספר סתם באזור תעשייה ולא באזור מגורים?
סתם. לא, התחלתם, פתחת עם בונים בית ספר באזור מגורים. איפה בונים בית ספר? (לא ברור) שיש
בית ספר, לכן אני שואל,

עו"ד שרי לרנר:

צהריים טובים, ישראל.

יוחנן וייצמן:

שדות תעופה.

ישראל קלרמן:

אז תתחילי קצת.

עו"ד שרי לרנר:

בסדר, מאה אחוז. אין בעיה, אין בעיה, בסדר?

ישראל קלרמן:

מצוין.

עו"ד שרי לרנר:

אז זה המתחם. פה יש בתי מגורים (לא ברור) רואים פה,

ישראל קלרמן:

כן,

עו"ד שרי לרנר:

פה יש בתי מגורים, יש כאן בית כנסת, יש כאן מקווה, וכל זה,

אסנת שובר:

רגע, רגע,

עו"ד שרי לרנר:

שטח חום.

ישראל קלרמן:

כן,

עו"ד שרי לרנר:

אוקי, כמו שאתה,

ישראל קלרמן:

ואת מכירה תב"עות, זה תב"עות, שטחים חומים נמצאים בבתי מגורים.

עו"ד שרי לרנר:

בבתיים, נכון, נכון,

ישראל קלרמן:

זה משרת את בתי המגורים שגרים שמה.

עו"ד שרי לרנר:

אולי זה משרת,

ישראל קלרמן:

זה חייב לשרת.

עו"ד שרי לרנר:

יפה מאוד, יפה מאוד, זה היה יכול לשרת,

ישראל קלרמן:

חינוך מיוחד,

עו"ד שרי לרנר:

בשנת 80 כשעשו את התוכנית, אז יכול להיות שזה היה משרת, אנשים שיושבים פה גרו שם בשנת 80 חלק מהם, אין להם עכשיו ילדים שם, אז אני לא יודעת את מי זה משרת בדיוק, יש פה טענה שאני

לא בדקתי אותה, כי שמעתי אותה היום מאחד המתנגדים שאמר לי, שאמרה לי - תשמע, אנחנו יודעים שמביאים כתובות אחרות ושולחים את הילדים לשם, זה בית ספר מצוין,

ישראל קלרמן:

שרי, שנייה, אני רוצה להגיד עוד משפט אחד, ואני לא מפריע לך, ואני רוצה רק להגיד לך,

עו"ד שרי לרנר:

כן,

ישראל קלרמן:

אני גר בנווה יעקב, שכונת קצה בירושלים.

עו"ד שרי לרנר:

כן,

ישראל קלרמן:

בנינו מוסד של 9000 מטר של חינוך מיוחד,

עו"ד שרי לרנר:

כן,

ישראל קלרמן:

אף תלמיד לא מהשכונה.

עו"ד שרי לרנר:

בסדר, אוקי, אבל התב"ע הזאת קבעה שנכון בשביל בית ספר,

ישראל קלרמן:

בסדר, בוא נשמע אותם עכשיו, בוא נשמע את ההתנגדות.

עו"ד שרי לרנר:

בסדר, מאה אחוז, אוקי. אני רוצה להפנות אתכם, אני מחזיקה פה גם את הטיעון שלי, וגם את הסדר יום שלכם. עכשיו, ועברתי על כל הטענות, את הסיכום של הטענות שלנו, ואת התשובה שהעירייה מציעה, לכן בסדר, עכשיו אני מסתכלת, למשל על עמוד 3, בעמוד 3,

ישראל קלרמן:

מה זה עמוד 3?

עו"ד שרי לרנר:

עמוד 3 זה הסדר יום שלכם.

ישראל קלרמן:

למה אין עמוד? עמוד 3?

עו"ד שרי לרנר:

סדר היום של הוועדה,

ישראל קלרמן:

לא, יש לנו סדר עמוד 3,

יהודה פרוידגר:

בתיק, בתיק.

אריאל גולן:

בתיק, בתיק.

יהודה פרוידגר:

בתיק, בהתנגדויות,

ישראל קלרמן:

אין עמוד 3,

נלי צדוק:

בהמלצה, בהמלצה, ישראל.

מיטל שקולניק:

בהמלצה.

עו"ד שרי לרנר:

לא, לא בהמלצה, הנה. זה סדר היום שלכם, זה סדר היום, זה עמוד 3.

יוחנן וייצמן:

בסדר, לא משנה, 97,

ישראל קלרמן:

97?

עמנואל זלטס:

על התהליך,

עו"ד שרי לרנר:

נכון, זה מה שיש.

עמנואל זלטס:

זה תהליך, יש בהמלצה אחר כך,

עו"ד שרי לרנר:

אוקי, בסדר.

ישראל קלרמן:

97, בסדר היום, אני יודע,

עו"ד שרי לרנר:

עכשיו כתוב,

ישראל קלרמן:

כן,

עו"ד שרי לרנר:

כתוב באמצע, כשמדובר על העניין של התנועה, שתיכף אנחנו נדבר עליו ב - , באריכות. כתוב, באתר פרסום בתאריך 22.9.2024, מחלקת התנועה נתנה חוות דעת חדשה, שאמר כך וכך. עכשיו אני רוצה לציין לכם, אחר כך אתן אחד שלי.

מיטל שקולניק:

להביא לך את זה? כן?

ישראל קלרמן:

טוב, כן,

נלי צדוק:

ישראל זה הופץ בנפרד.

יוחנן וייצמן:

בסדר היום שהגיע הבוקר.

מיטל שקולניק:

היה בעיה טכנית,

ישראל קלרמן:

תודה רבה.

יוחנן וייצמן:

בזה, בזה.

מיטל שקולניק:

לא יצא, אז אחר כך היא הכניסה את זה.

ישראל קלרמן:

טוב, עכשיו אני רואה 1, 2, 3,

יוחנן וייצמן:

כן.

מיטל שקולניק:

כן,

ישראל קלרמן:

בסדר, מאה אחוז, תודה רבה.

עו"ד שרי לרנר:

אני קוראת עכשיו מפה.

ישראל קלרמן:

כן, אני שומע אותך, כן.

עו"ד שרי לרנר:

בסדר, אוקי, אז בעמוד, אז אני מה שאני מדברת על עמוד 3,

ישראל קלרמן:

כן,

עו"ד שרי לרנר:

מדובר שם על חוות דעת חדשה ממחלקת התנועה מ – 22.9.24 והתוכנית תוקנה. עכשיו בוא, יש פה בעיה, בסדר, פה בעיה. בעיה פשוטה מאוד, והיא מי שמגיש התנגדות לתוכנית הזאת, הגיש התנגדות לתוכנית, לא לתוכנית שכנראה אתם מסתכלים עליה עכשיו, אני לא יודעת. אבל כתוב פה שמחלקת התנועה הגישה חוות דעת חדשה מזה ממה שיש עכשיו בבקשה להיתר, לא יודעים. עכשיו איך אנחנו יכולים להתמודד עם הדבר הזה? זה פגם שאי-אפשר,

יוחנן וייצמן:

זה קבלת ההתנגדות שלכם.

עו"ד שרי לרנר:

אני לא יודעת, אני לא יודעת, אני צריכה לראות את זה,

ישראל קלרמן:

זה אומר לך את זה,

עו"ד שרי לרנר:

אני צריכה,

יוחנן וייצמן:

הגשתם התנגדות, מחלקת, העירייה בחנה את זה, פנה, הגורם המקצועי פנה למחלקת התנועה ונתן לו, תוכנית שעונה על ההתנגדות שלכם.

עו"ד שרי לרנר:

זה עובדתית זה מה שקרה?

ישראל קלרמן:

כן,

יואל שבת:

כן,

עו"ד שרי לרנר:

עובדתית,

יוחנן וייצמן:

לא ראיתי אבל ככה זה, זה סדר העולם,

עו"ד שרי לרנר:

אני רוצה לראות את זה,

יוחנן וייצמן:

לא, אני אומר את זה,

עו"ד שרי לרנר:

נכון,

ישראל קלרמן:

אם משנים לקראת הוועדה,

עו"ד שרי לרנר:

אני לא יודעת אם משנים,

ישראל קלרמן:

הסדרי תנועה אחר,

עו"ד שרי לרנר:

אני לא, זה מה זה עושה?

מיטל שקולניק:

לא, לא, אני אסביר,

עו"ד שרי לרנר:

אני לא יודעת,

מיטל שקולניק:

אני אסביר לך,

יוחנן וייצמן:

ביקשנו בניין,

מיטל שקולניק:

התוכנית (לא ברור) אותו דבר,

עו"ד שרי לרנר:

כן,

מיטל שקולניק:

אנחנו הטמענו בתוך המערכת נספח התנועה מתוקן, עם אישור מתוקן של תנועה של ה – 22.

עו"ד שרי לרנר:

כן,

מיטל שקולניק:

אותה תוכנית שפורסמה, היא אותה תוכנית שאנחנו כרגע בוועדה,

עו"ד שרי לרנר:

אז מה, אז בסדר, אז מה זה אומר?

מיטל שקולניק:

התיקון היה במספר החניות, זאת הטבלה הראשונה,

עו"ד שרי לרנר:

כן,

מיטל שקולניק:

שהוגשה,

עו"ד שרי לרנר:

נכון,

מיטל שקולניק:

זאת הטבלה השנייה שהוגשה.

יוחנן וייצמן:

אנחנו מטיבים עם תב"ע ב –

ישראל קלרמן:

בוודאי,

מיטל שקולניק:

בטח,

ישראל קלרמן:

בוודאי, חניות,

מיטל שקולניק:

במקום 5.

ישראל קלרמן:

אז 6 חניות,

יוחנן וייצמן:

בשביל זה?

ישראל קלרמן:

כן, כן,

עו"ד שרי לרנר:

אז בוא נדבר על 6 חניות במקום 5, אני לא יודעת כמה מפרצים, יש לנו פה, תעלי לנו את התוכנית, סליחה,

אסנת שובר:

תעלי את התוכנית,

ישראל קלרמן:

סליחה, אני שומעת, מלי, כן, עו"ד לרנר, בבקשה.

מיטל שקולניק:

התוכנית (לא ברור), כן.

עו"ד שרי לרנר:

בסדר? עכשיו אני ממשיכה ב - , בסדר היום שלכם. נכון, זה התשובות שהוצעו לכם, וההתייחסות להתנגדות שלנו, אני מתייחסת למשל לעמוד 20 ואילך, יש שם כל מיני טענות שלנו, מדברים על טענות שלנו לגבי נושא התנועה והחניה, אוקי,

ישראל קלרמן:

כן,

עו"ד שרי לרנר:

כתוב פה יש תוספת 8 מקומות, ולפי פרסום הקלה שאנחנו נגיע לזה, אבל אפשר, צריך לבנות את שני מקומות חנייה, אפשר עד 25%, ולכן זה שני מקומות חנייה, נכון, זה מה ש - , כתוב ב - 5166, עם תנאי שתיכף נגיע לזה, בסדר? אבל אני לא הצלחתי להבין, ותאמין לי שישבתי עם התוכנית הזאת המון, נכון? ולא הצלחתי להבין, איך כשאני נוסעת בבוקר, גם היום בבוקר, וגם אתמול בבוקר ב - 8:30 לא היה אף מקומות חנייה אחת, איפה אפשר להוסיף מקומות חנייה. עכשיו אני אגיד לכם איפה אפשר להוסיף, אני לא יודעת איפה הוא חושב שהוא מוביל, מקומות דמיוניים, אם הוא כותב, הוא לוקח מקומות חנייה, יועץ התנועה לוקח מקום חנייה במקום זה הופך את זה נשק וסע, זה אומר שחלק מהזמן, משהו אחר לא יכול להשתמש בזה, ושישתמשו בזה, אבל זה לא יהיה נשק וסע. עכשיו תחליטו. ועוד הפתרון השני של יועץ התנועה שראיתי, אני יכולה להגיד לכם, שהוא כותב, שלב א', אנחנו מדברים רק על שלב א', נכון (לא ברור) את הספר הזה, נכון? שלב א', הוא אומר - אנחנו יכולים רק להוסיף שני מקומות, אבל בעתיד, יכול להיות שאנחנו נבנה את התוכנית תת-קרקעי, ויכול להיות שאנחנו נעשה עוד מפרצים, זה שוב השאלה, אני באמת לא יודעת איפה. אבל הוא אומר השלב הסופי, אבל בונים את בית הספר עכשיו. אז מה, מה עוזר לנו השלב הסופי?

יוחנן וייצמן:

איפה כתוב, איפה כתוב המילים שציטטת יכול להיות שיבנה את התת-קרקעי?

עו"ד שרי לרנר:

כתוב בכמה מקומות, כתוב בכמה מקומות, תראה את זה, זה כתוב בפירוט. עכשיו מי תוקע כף, לתושבים כף שעוד ייבנו את זה בכלל, אנחנו יודעים, אנחנו לא מכירים פרויקטים שעוצרים באמצע, שעושים בשלב א' אי-אפשר, להמשיך לשלב ב', אנחנו לא יודעים אם יהיו עוד מקומות חנייה, אני לא יודעת אם יהיה תת-קרקעי, לא יודעים אם יהיו מפרצי חנייה באמת, אני לא יודעת מה, אומרים, אנחנו עושים פריש מיש עם כל השטח החום, ולכן בסוף יהיה בסדר. הבסוף, יהיה בסדר, זה לא

מספיק לא עכשיו שהתושבים עכשיו צריכים להתמודד, עם בנייה של בית ספר, ליד הבית, בתים שלהם, בתוך הבתים שלהם, באזור מוקפים בית ספר, להתמודד עם רעש, להתמודד עם לכלוך, להתמודד עם כל מה שקורה כשאתה בונה בית ספר, עכשיו אני רוצה גם את ה - , אם אפשר את ה - , תוכנית המדידה או הפיתוח, הנה, אני רוצה שאתם תראו,

מיטל שקולניק:

רגע, רגע. איציק, אתה מסתיר.

דובר לא מזוהה:

אני מכיר את הטענה הזאת.

מיטל שקולניק:

רגע, יש עוד אחד, יש המשך של החצויה לשניים,

עו"ד שרי לרנר:

מלמעלה.

מיטל שקולניק:

אז רגע, דקה.

עו"ד שרי לרנר:

אפשר את התצ"א של היום? פשוט נראה את המגרש, מגרש מסביב.

מיטל שקולניק:

זאת התוכנית פיתוח, זאת התוכנית פיתוח.

עו"ד שרי לרנר:

בסדר, אוקי, בסדר, בסדר, אוקי, אנחנו רואים פה את השטח, יכול להיות שהם צריכים לבנות, ואז אנחנו רואים שיש כל מיני שבילים, נכון הרחוב הוא פה, הרחוב הוא פה, ואז יש עוד כל מיני שבילים שירדו לרחוב הורקניה, ייכנסו, ייכנסו, ייכנסו מפה גם כן, אוקי. זה הרעיון, בתוכנית כתוב כניסה ראשית תהיה בכלל שם, ואז יש כל מיני כניסות משניות, אני לא יודעת מה זה כניסה ראשית מה זה כניסה משנית, אם בונים את הכול בהתחלה, לא בונים את הכול בהתחלה, אבל אנחנו רואים שכדי למרות ששאלת בהתחלה, איפה בונים בית ספר, האם זה לא, יש שם באזור תעשייה, התשובה היא - באזור מגורים. אבל בוודאי, בית ספר, אבל אם אתה בונה את זה בתוך זה, ואתה עוברים את הבתים, 720, מוביל את הבתים. נכון, כדי להגיע הלך וחזור בבוקר, בצהריים, עוברים כדי להגיע לבית ספר. כן, זה לא יושב על כביש, זה יושב בפנים, עכשיו זה הבדל עצום, עכשיו מי אומר לי? ומה

התשובה של יועץ התנועה עוד פעם? יועץ התנועה אומר - בסדר, אז הם יתפזרו, יש הרבה, יש חמישה שבילים, או שישה שבילים משהו כזה, יתפזרו, חלק ייכנסו פה, חלק ייכנסו פה. מי אומר לי שכן ייכנסו פה?

יהודה פרוידגר:

מאיפה שהוא יגיע ייכנס,

עו"ד אילנית מיכאלי:

(לא ברור) אומרת,

יהודה פרוידגר:

חלק ייכנסו מלמטה, חלק ייכנסו מלמעלה.

עו"ד שרי לרנר:

אני לא יודעת, אם הכביש הוא פה, נכון, אם הכביש הוא פה, והמפרץ, ואיפה שכל אחד יעמוד איפה שהוא יעמוד, ייכנסו זה יהיה מפה.

יהודה פרוידגר:

נכון,

עו"ד שרי לרנר:

זה שיש כניסה, כניסה ראשית מפה, זה לא עוזר לאף אחד,

עו"ד אילנית מיכאלי:

אף אחד לא רוצה לעמוד בתור אחרי כל העולם, אז הם מתפצלים, כל אחד ייכנס ממקום אחד.

עו"ד שרי לרנר:

אני לא יודעת, לא מה שאני ראיתי,

יוחנן וייצמן:

זה שמנו על השולחן.

עו"ד שרי לרנר:

עכשיו.

יוחנן וייצמן:

מצורף לחומר, זה לא נשלח.

אריאל גולן:

נשלח, עוד פעם,

יוחנן וייצמן:

נשלח למיילים גם?

אריאל גולן:

כן,

עו"ד שרי לרנר:

עכשיו, אני רוצה להתייחס לטענה המשפטית שלנו. הטענה המשפטית אומרת כזה, ככה, סעיף 14.6 של תוכנית, של תוכנית 5166, נכון התוכנית של החנייה, נכון? היא אומרת שככה, סליחה, 14.6.3, "על אף האמור", ואני מצטטת, וזה בסעיף 21 להתנגדות שלי, "על אף האמור בסעיפים 14.6 ו – 14.6.1 בתוכנית 5166, רשאית הוועדה המקומית לאשר תקן החנייה לבית ספר יסודי, עד, מתקן החנייה הקבוע", זה מה שאמרתי קודם 8, מוסיפים 8, ב – 8 כיתות פה, יועץ התנועה גם כותב, לא מוסיפים הרבה, מוסיפים 8 כיתות. עכשיו אצלי 8 כיתות יכול להיות 35 כפול 8, יכול להיות גם להיות 25 כפול 8,

יהודה פרוידגר:

זה למורים, זה לא תלמידים.

עו"ד שרי לרנר:

מה?

יהודה פרוידגר:

8, זה מורים שמתווספים שאולי יבוא עם אוטו.

עו"ד שרי לרנר:

זה גם 8.

יהודה פרוידגר:

תלמידים לא מגיעים עם האוטו.

ישראל קלרמן:

(לא ברור).

יהודה פרוידגר:

מה? אז נגיד שיהיה עוד שמונה מחנכים, אז זה עוד 8 מכוניות, לא 31, זה לא משנה גם את המניין בכלל,

ישראל קלרמן:

לא,

עו"ד שרי לרנר:

לא, מחר בבוקר ב – 8:30 תבוא, נראה אם אפשר להחנות.

ישראל קלרמן:

(לא ברור) ב – 5166/ב.

עו"ד שרי לרנר:

נראה אם אפשר לעצור.

ישראל קלרמן:

כמה כיתה מחייבת?

עו"ד שרי לרנר:

בכוונה, בכוונה,

ישראל קלרמן:

כמה הוא מחייב,

יוחנן וייצמן:

מה?

עו"ד שרי לרנר:

בכוונה פעמיים הלכתי בשביל,

יוחנן וייצמן:

אחד לאחד, ואפשר יש לו,

ישראל קלרמן:

(לא ברור)?

יוחנן וייצמן:

כן, אפשר להוריד 25%.

יהודה פרוידגר:

זה מה שאמרתי,

עו"ד שרי לרנר:

ולכן אחד לכיתה, נכון,

ישראל קלרמן:

זה לא משנה 35 תלמידים או 40 תלמידים.

עו"ד שרי לרנר:

אבל,

ישראל קלרמן:

לא, בוודאי שלא, תלמידים.

עו"ד שרי לרנר:

רגע, נכון, אני זה הזדמנות שלי להדגיש עוד פעם כמה תלמידים יהיו שם, נכון? מוסיפים עוד 8 כיתות, 8 כיתות יכול להיות 200 תלמידים, יכול להיות 260 תלמידים,

ישראל קלרמן:

מה? מה פתאום,

יהודה פרוידגר:

מה זה משנה?

מיטל שקולניק:

כאילו יהיו,

עו"ד שרי לרנר:

לא, חלק קטן זה חינוך, חלק קטן,

יהודה פרוידגר:

8 זה,

ישראל קלרמן:

התוספת,

מיטל שקולניק:

זה כיתות חינוך מיוחד,

ישראל קלרמן:

התוספת היא חינוך מיוחד,

עו"ד שרי לרנר:

לא,

אוריאל אלבז:

כתוב וזה בתשובות, ואם אני בטוח שאת קראת את זה, כי בוודאי קראת את זה, הבית ספר הקיים מכיל כבר את כל הילדים האלו, בצפיפות מטורפת, אנחנו בונים להם,

ישראל קלרמן:

לא מספיקים, זה מה שאתה אומר,

עו"ד שרי לרנר:

מוסיפים 8 כיתות, אתם כתבתם.

ישראל קלרמן:

לא, אבל אני מסביר לך,

יהודה פרוידגר:

אותם תלמידים,

אוריאל אלבז:

תלמידים קיימים,

ישראל קלרמן:

בפעם הרביעית,

אוריאל אלבז :

תלמידים קיימים.

ישראל קלרמן :

מרחיבים להם את הכיתות,

אוריאל אלבז :

בצפיפות,

ישראל קלרמן :

אנחנו מרחיבים להם את הבניין,

אוריאל אלבז :

בצפיפות נוראית. הבית ספר שנבנה לפני 60 שנה,

ישראל קלרמן :

לא מכיל אותם.

מלי ששון :

בית ספר (לא ברור), אבל בית ספר הזה בין 15 או 17 שנים לכל היותר. הבת שלי השלישית הייתה מחזור שלישי, היום היא (לא ברור).

ישראל קלרמן :

אחרי זה תעני.

עו"ד שרי לרנר :

אז אני, ציטטתי מהסעיף, ואמרתי שאפשר להפחית עד 25%,

ישראל קלרמן :

כן, עד רבע כן,

עו"ד שרי לרנר :

בכפוף לכך, שיותקן מפרץ הורדה לאוטובוסים, שאפשר להפחית, כי יבואו באוטובוסים,

ישראל קלרמן:

נכון,

עו"ד שרי לרנר:

אוקי, אבל פה לא יבואו באוטובוסים, נכון? כי זה בית ספר, בית ספר שכוונתי,

ישראל קלרמן:

(לא ברור),

עו"ד שרי לרנר:

ואין, ולא עושים בהם, והתשובה שלכם היא, שלא עושים מפרצי,

ישראל קלרמן:

יש מפרץ, היא אמרה לי.

עו"ד שרי לרנר:

לא לאוטובוס,

דובר לא מזוהה:

זה לא לאוטובוס.

ישראל קלרמן:

לא, לטנדרים לא משנה, יש מפרץ הורדה.

אוריאל אלבז:

עבור מי?

עו"ד שרי לרנר:

כן,

ישראל קלרמן:

מה?

אוריאל אלבז:

עבור מי?

ישראל קלרמן:

עבור מי שיבוא.

יוחנן וייצמן:

זה סמכות שלנו להוריד,

ישראל קלרמן:

אנחנו הסמכות בגלל המפרץ, יש מפרץ.

אוריאל אלבז:

ממ"ד גוננים, ממ"ד גוננים זה 95% ילדים,

יהודה פרוידגר:

מהאזור.

אוריאל אלבז:

מהאזור המידי.

דוברת לא מזוהה:

ממש לא, ממש לא.

ישראל קלרמן:

אוריאל, אוריאל, אני לא רוצה, לא רוצה, אוריאל, לא רוצה. לא, אני לא רוצה להיכנס לזה עכשיו.
אמרתי יש מפרץ, יש מפרץ, נגמר הסיפור, הלאה.

אוריאל אלבז:

צריך להגיד, אין הסעות.

ישראל קלרמן:

אני לא רוצה לדבר על זה עכשיו.

אוריאל אלבז:

אבל יש לנו חנה וסע,

ישראל קלרמן:

הלאה,

עו"ד שרי לרנר:

אוקי, אז לכן,

ישראל קלרמן:

(לא ברור).

יהודה פרוידגר:

נשק, נשק וסע.

אוריאל אלבז:

נשק וסע.

יהודה פרוידגר:

הורה שלא מנשק, לא נוסע.

ישראל קלרמן:

מיטל ואסנת.

עו"ד אילנית מיכאלי:

תמיד היא אומרת,

ישראל קלרמן:

מה?

עו"ד שרי לרנר:

צריך למצוא לזה שם אחר, אני לא יודעת.

ישראל קלרמן:

חנה וסע?

אסנת שובר:

הורד וסע,

מלי ששון:

חנה וסע.

יהודה פרוידגר:

נשבס.

מלי ששון:

חנה וסע, הם מחנים, הם יורדים לקחת את התלמידים, הם לא שמים אותם והולכים, אנחנו רואים את זה, תיכף נראה לכם את התמונות.

ישראל קלרמן:

מלי, שנייה,

מלי ששון:

נראה לכם את השטח.

ישראל קלרמן:

אבל רגע,

עו"ד שרי לרנר:

יש עכשיו הסכמה שאין מפרץ הורדה לאוטובוסים, אין מפרץ הורדה לאוטובוסים, שזה התנאי להפחתה ל – 25%, ולכן אי-אפשר להפחית ב – 25%. הרי כתוב בכפוף.

יהודה פרוידגר:

מפרץ הורדה לאוטובוסים?

עו"ד שרי לרנר:

כתוב, זה מה שכתוב בסעיף,

יוחנן וייצמן:

זה כתוב ב – 5166/ב היא צודקת.

ישראל קלרמן:

טוב.

עו"ד שרי לרנר:

טוב.

מיטל שקולניק:

נשק וסע.

עו"ד שרי לרנר:

עכשיו,

מיטל שקולניק:

רצית את המפרצים?

עו"ד שרי לרנר:

המגרש הזה, צריך לדעת עכשיו מה יש שם, יש שם (לא ברור) עכשיו, יש שם מגרש,

ישראל קלרמן:

ראינו,

מיטל שקולניק:

שלוש,

עו"ד שרי לרנר:

ראיתם? אוקי, בסדר, מאה אחוז, זה (לא ברור) כולם.

ישראל קלרמן:

מאה אחוז,

עו"ד שרי לרנר:

זה?

ישראל קלרמן:

יש המשך?

עו"ד שרי לרנר:

כן. זה לב השכונה, זה מה שיש, שכולנו רוצים בשכונה של כל אחד מאיתנו, מקום שהילדים יכולים להיכנס, לא יושבים על הברזלים וזה, הם באים ומשחקים, ונפגשים, וזה מה שהם עושים, אז לוקחים להם את זה, זה בצד, זה מה שקורה, זה א'. ו – ב', נשמע פה עכשיו מהשכנים כמה שהם חרדים מהמקום הזה, חרדים מזה שיבואו, רכבי עבודה כל הזמן, יכניסו עכשיו כל מיני רעש, רעש ואבק והכול. עכשיו בואו לא נשכת, אין עדיין חוות דעת של איכות הסביבה, זה מה שכתוב בפרוטוקול שלכם, בסדר היום שלכם. אין חוות דעת של איכות הסביבה. אנחנו בנינו את כל הדבר

הזה, שבונים בית ספר גדול בתוך, בלב שכונה, כאשר אנחנו לא יודעים מה איכות הסביבה יגיד להם בדבר הזה יכול להיות שבכלל, אז אני אומרת קודם כל שצריך לבטל את כל העניין, את כל התוכנית בגלל שאי-אפשר להוסיף 8 מקומות חנייה, שהרי להפחית ל – 25% אי-אפשר לפי הסעיף, ולכן אנחנו מבקשים לדחות את כל התוכנית.

ישראל קלרמן:

תודה, כן, מי הבא בתור? רגע, שנייה,

אריאל גולן:

מינהל קהילתי.

ישראל קלרמן:

מי? יהונתן ותמר ששון, נמצאים?

עו"ד רועי אוחיון:

כן.

תמר:

העו"ד שלי,

עו"ד רועי אוחיון:

עו"ד רועי אוחיון, גם בא כוחם, וגם בא כוחו של אליעזר ששון שהוא בעל זכויות הורקניה 11,

ישראל קלרמן:

כן,

עו"ד רועי אוחיון:

אני רוצה לגעת בשני דברים בקטנים, ברשותכם,

ישראל קלרמן:

שהיא לא נגעה?

עו"ד רועי אוחיון:

מה?

ישראל קלרמן:

שעו"ד לרנר לא נגעה?

עו"ד רועי אוחיון:

שעו"ד לרנר לא נגעה.

ישראל קלרמן:

כן,

עו"ד רועי אוחיון:

הראשון ואני סבור שהוא המהותי ביותר, מגישי הבקשה בעצם מגישים את הבקשה לבניית אותו בית ספר, לפי תב"ע 1766 ותב"ע 2696, התב"עות האלה בעצם כפופות ומפנות לתוכנית המתאר 62. תוכנית מתאר 62, יש הגדרה מאוד מאוד ברורה, שבעצם יוצרת איזה שהוא בידול אדוני, בין מבני ציבור לבין בתי חינוך. אני אפנה את אדוני לעמוד 12, לתב"ע סעיף 12, שבה תוכנית המתאר בעצם מסבירה לנו מה ניתן לבנות במסגרת אותה בקשה, למבני ציבור, אז שטח לבניינים ציבוריים בעצם מחולק לארבעה תתי – נושאים, יש בניינים ציבוריים, שזה בניין ציבור, לכל דבר ועניין. יש בתי (לא ברור), בתי כנסת שאנחנו מכירים, יש בתי חינוך ותרבות, שהם אותם בתי ספר, יש פסיקה אנפה בעניין, אדוני. ויש בתי נוחות ותערוכות. במסגרת התב"ע שמוגשת והתוכנית המבוקשת נכון להיום מבקשים האדונים המכובדים לבנות מוסדות ציבוריים, מוסדות ציבוריים בכלל לא נופלים בגדר, לא טומנים בחובם את בתי הספר, אני מבקש מאדוני לבדוק,

יוחנן וייצמן:

מה יש בתב"ע,

אריאל גולן:

בתי חינוך,

יוחנן וייצמן:

פה?

עו"ד רועי אוחיון:

בתי חינוך, ומוסדות ציבוריים, לא נופלים באותה תב"ע.

יוחנן וייצמן:

התב"ע קובעת למגרש הזה, איזה ייעוד?

עו"ד רועי אוחיון:

התב"ע קובעת על המגרש הזה ייעוד של,

דובר לא מזוהה:

מבני ציבור,

עו"ד רועי אוחיון:

בנייני ציבוריים, של מבני ציבור. אני מעריך שחברי הוועדה יש להם קילומטרז' ארוך משלי, אבל יכולים לראות פסיקה אנפה שנדונה כבר בוועדות ערר, ואני סבור שכל הדיון הזה מתייתר, וחבריי צריכים לקחת את התוכנית, ולבחון אם הבקשה עומדת במבחן המשפטי.

ישראל קלרמן:

מה אתה רוצה? זה בניין ציבורי, (לא ברור).

יוחנן וייצמן:

מבני ציבור מבנה חינוך,

יהודה פרוידגר:

יש מבנה ציבור, ויש חינוך,

ישראל קלרמן:

זה מה שהוא אומר,

עו"ד רועי אוחיון:

אני יכול להפנות,

יוחנן וייצמן:

אתה יכול להפנות אותנו לפסיקה על זה?

ישראל קלרמן:

אתה מכיר פסיקה?

יוחנן וייצמן:

לא, אני לא מכיר.

עו"ד רועי אוחיון:

אני יכול להפנות אתכם לדוגמא, בתוכנית בניין עיר 152 (לא ברור) שבמסגרתה ביקשו לבנות בית ספר, זה בית ספר ברחוב הרצוג, שבמסגרת התב"ע ביקשו באופן מפורש מוסדות חינוך, שהם בניין ציבורי, שמשמש כבית חינוך.

דוברת לא מזוהה:

בית ספר.

עו"ד רועי אוחיון:

במקרה שלנו,

ישראל קלרמן:

פסיקה, תביא פסיקה ש - ,

יוחנן וייצמן:

לא, פסיקה ש - ,

ישראל קלרמן:

תתנו לי בית ספר בגלל שכתוב מוסדות,

יוחנן וייצמן:

עד היום, אם הטענה שלך תתקבל, עד היום אז אני אסביר, עד היום הוועדה המקומית חשבה, לפני שאתה העלית את הטענה הזאתי, שמבני הציבור כולל,

ישראל קלרמן:

מוסדות חינוך,

יוחנן וייצמן:

גם בתי כנסת, וגם מוסדות חינוך,

ישראל קלרמן:

ולפעמים אנחנו מדגישים את זה, זה נכון שהיום בתב"עות החדשות אנחנו מדגישים, עושים סלש, (לא ברור) מפורש.

עו"ד רועי אוחיון:

מה? מה זה תב"עות חדשות? תב"ע היא חוק.

יוחנן וייצמן:

היום יש ייעודי,

ישראל קלרמן:

אני אומר עוד פעם,

עו"ד רועי אוחיון:

מגישים היום בקשה.

ישראל קלרמן:

אנחנו היום מכניסים את הכול.

עו"ד רועי אוחיון:

הבקשה לא תואמת תב"ע בכלל.

ישראל קלרמן:

מה?

עו"ד רועי אוחיון:

הבקשה שלכם לא תואמת תב"ע.

ישראל קלרמן:

אני שואל,

יוחנן וייצמן:

למה?

ישראל קלרמן:

ביקש ממך,

עו"ד רועי אוחיון:

אני לא,

ישראל קלרמן:

סליחה,

עו"ד רועי אוחיון:

סליחה,

ישראל קלרמן:

ביקש ממך חבר הוועדה,

יוחנן וייצמן:

אני רוצה שתביא לנו,

ישראל קלרמן:

וייצמן אמר, תביא לי פסיקה,

עו"ד רועי אוחיון:

אניע אצרף,

ישראל קלרמן:

שבתב"ע כתוב מבני ציבור, ביטלו לי בית ספר.

יוחנן וייצמן:

זה מה שחשוב לנו.

עו"ד רועי אוחיון:

אני אצרף,

ישראל קלרמן:

אמרת יש פסיקות,

יוחנן וייצמן:

או בית כנסת.

ישראל קלרמן:

נכון,

עו"ד רועי אוחיון:

אני,

ישראל קלרמן:

דבר אחד נכון כן אמרת, שעושה הרבה קילומטרים, והוא לא מכיר את זה, אז אני רוצה (לא ברור) בנושא הזה.

עו"ד רועי אוחיון:

אז אנחנו צריכים לבדוק את זה, לפני שזה יגיע לוועדת ערר ולבתי משפט, ואני רואה, אני אביא לכם חוות דעת משפטיות אנפות, יש לכם מחלקה משפטית מצוינת, נבקש את הטענה הזו שבעצם,

ישראל קלרמן:

ולא כתבה (לא ברור), הוא כותב היא כתבה אחרת ממה שאתה אומר.

עו"ד רועי אוחיון:

שהיא בעצם בקשה,

ישראל קלרמן:

כתבה אחרת ממה שאתה אומר.

עו"ד רועי אוחיון:

מי כתב אחרת?

ישראל קלרמן:

אותה, אותה מחלקה, אתה יועצת משפטית.

עו"ד רועי אוחיון:

אף אחד לא נגע בזה. אני לא ראיתי,

יוחנן וייצמן:

אתה תראה, אני פתחתי את המתאר כרגע, סלח לי, אתה באת עם חידוש, שזעזע אותנו, לכן אני כל כך, אני פותח את המתאר, סעיף 12 כותב שטח לבניינים ציבוריים,

עו"ד רועי אוחיון:

נכון,

ישראל קלרמן:

בתוך בניינים ציבוריים, הוא נותן לנו בתי חינוך.

יהודה פרוידגר:

הוא אומר שזה לא בתוך,

ישראל קלרמן:

הוא אומר שזה לא,

יהודה פרוידגר:

1, 2, 3, 4,

יוחנן וייצמן:

לא, מה פתאום,

יהודה פרוידגר:

בתי (לא ברור).

יוחנן וייצמן:

בוא אז אני אשאל אותך שאלה אחרת, תפתח לי את הטבלה של 62 בשצ"פים, בשצ"פים מותר בתי יראה, מנזרים, (לא ברור) וגנים, ספורט.

עו"ד רועי אוחיון:

איפה אתה רואה את זה?

יוחנן וייצמן:

לא, אתה מדבר על סעיף 12,

עו"ד רועי אוחיון:

אני עמדתי שאם יש נקודותיים, אחרי משפט, הוא בא ומעיד על הבעות, ואם יש גרשיים אחרי, או נקודה ופסיק, זה חלוט, זו טענה סגורה יש כאן מבני ציבור ומגדירים, מה הם מבני ציבור, בית חינוך לא נופל בגדר בנייני ציבוריים, ולפיכך הבקשה כולה,

יהודה פרוידגר:

מבני ציבור,

יוחנן וייצמן:

אם אני מבין נכון את המתאר, זה ממש הפוך למה שאתה אומר,

עו"ד רועי אוחיון:

לא,

יהודה פרוידגר:

רק, אני שואל אותך,

עו"ד רועי אוחיון:

כן,

יהודה פרוידגר:

אתה אומר מבני ציבור, זה משהו אחד.

עו"ד רועי אוחיון:

כן, בניינים ציבוריים הם לא בתי חינוך.

יהודה פרוידגר:

שנייה, אני הבנתי,

עו"ד רועי אוחיון:

סליחה,

יהודה פרוידגר:

אתה אומר מבני חינוך, מבני ציבור דבר אחד. מבני חינוך זה דבר שני,

עו"ד רועי אוחיון:

אוקי,

יהודה פרוידגר:

בתי (לא ברור) ותרבות זה דבר שלישי,

עו"ד רועי אוחיון:

נכון,

יהודה פרוידגר:

ובתי יראה על דברים, מה נשאר מבני ציבור שלא כלול בארבע האחרים?

עו"ד רועי אוחיון:

מה נשאר?

יהודה פרוידגר:

אם זה המבני ציבור?

עו"ד רועי אוחיון:

מבני ציבור?

יהודה פרוידגר:

כן,

עו"ד רועי אוחיון:

אני חושב שלא חסר, זה יכול להיות,

ישראל קלרמן:

מינהל קהילתי הוא רוצה,

עו"ד רועי אוחיון:

מקוואות,

יהודה פרוידגר:

למה? זה תרבות.

עו"ד רועי אוחיון:

מינהל קהילתי,

יוחנן וייצמן:

טיפות חלב.

ישראל קלרמן:

תודה. תודה, שמענו הלאה.

עו"ד רועי אוחיון:

זהו.

ישראל קלרמן:

זהו? תודה.

עו"ד רועי אוחיון:

הבאת אותי בשביל 5 דקות, אני רוצה (לא ברור).

ישראל קלרמן:

לא, א' כן, אני חייב להגיד לך, ביום כזה, כל אחד 5 דקות,

עו"ד רועי אוחיון:

אני רק מבקש לבחון את זה, ולהחזיר את ה - ,

ישראל קלרמן:

בסדר,

עו"ד רועי אוחיון:

את הבקשה,

ישראל קלרמן:

מאה אחוז. תודה רבה. כן.

דובר לא מזוהה:

התב"ע אומרת שטח ציבורי פתוח.

ישראל קלרמן:

מה השם שלך?

רחלי חביב:

אני רחלי חביב, מתכנתת שכונתית, בשם אפרת זוהר.

ישראל קלרמן:

אפרת זוהר.

רחלי חביב:

טוב,

ישראל קלרמן:

כן,

רחלי חביב:

אז קודם כל בפתח הדברים חשוב לי להגיד, אנחנו מבינים את הצורך המהותי בבתי ספר במענה לכיתות, יש לנו התייחסות פרטנית לנוכח ההקלות המבוקשות, בעצם ההתייחסות היא להקלה של התקנת מקומות חנייה מחוץ לגבול המגרש. אני לא יודעת מי מכם היה ברחוב הורקניה,

ישראל קלרמן:

שמה?

יהודה פרוידגר:

כולנו, תאמיני לי.

ישראל קלרמן:

כולנו ביקרנו שמה.

יהודה פרוידגר:

כולנו היינו.

יוחנן וייצמן:

חוץ ממני.

ישראל קלרמן:

אני אתן לך,

יוחנן וייצמן:

בהורקניה,

רחלי חביב:

טוב.

אוריאל אלבז:

זה היום, (לא ברור) נוסף, זה לא אומר שאני לא אבוא.

רחלי חביב:

מדובר ברחוב, מאוד מקומי וצר יחסית, יש בו שני בתי ספר, גני ילדים, מסחר, גם הרחוב התחתון, רחוב ברניקי, הוא רחוב צר שחלקו ניכר גם מסומן בחניית נכים, ולצד כל ה - , המוסדות הקיימים, נמנה בהם גם את חוות הנוער, זה גם מרחב של התחדשות עירונית שכוללת תוספת משמעותית גם של יחידות דיור, וגם של שטחים חומים לא רחוקים, בית הנוער העברי, המשתלה, גני ילדים בהורקניה, שגם בהם יש מקסום של השטח חום, וגם הם עתידים (לא ברור) תנועה. אני רק אומרת צריך לבחון את כל התוכניות האלה, שיוצרות גם עומסים על התנועה, אבל גם על החנייה. כל העומסים האלה יכולים להביא ל - , בעצם חניית רכבים על מדרכות, כמו שקורה הרבה פעמים ברחובות רבים בשכונה. וזה סכנה בטיחותית באמת בולטת לנוכח זה שיש את בית ספר אילנות, גם בית ספר, גם רחוב שרווי בילדים, גם ספציפית בית ספר אילנות של ילדים שמתניידים עם כיסאות גלגלים. כל הפתרונות של החנייה אנחנו מבקשים שהם ייבחנו בראייה רוחבית, וכוללת, כידוע לצד ההיתר הזה, הספציפי הזה, קיימת תב"ע מספר 101-1115484, שמתייחסת בעצם לכלל המתחם, גם לאילנות, גם למבנה צדק, ובעצם הרצון הוא לייצר שמה, שני בתי ספר, כאילו יש את הביתי ספר הקיימים, לא בנוסף, מבנה ציבור, ומבנה של ציבורי של 9 קומות. במסגרת התב"ע הזאת, לפי סעיף 4.1.2, נכתב שתותר חנייה תת קרקעית בגבולות המגרש, אפשר להניח שהסעיף הזה נולד מתוצאה, ומהבנה שהחנייה התת-קרקעית הזאת היא נדרשת לנוכח התנועה המסיבית הזאת. אז אנחנו מבקשים תשובות, האם פתרונות החנייה פה עונים על הצורך, האם אפשר להטיב אותם, האם אפשר להתנות את בית הספר הזה בסעיף בתב"ע שמאפשר חנייה תת קרקעית, אם אפשר לקשור בין השניים. זאת הבקשה הפרטנית שלנו, ושוב אנחנו,

יהודה פרוידגר:

רק חניות, אתם חניות, אין בעיה.

רחלי חביב:

אנחנו מברכים, כן, הבקשה היא פרטנית לעניין החנייה,

יהודה פרוידגר:

מבחינת המינהל, הצורך בבית ספר,

מלי ששון:

לא מינהל, סליחה,

יהודה פרוידגר:

לא מינהל,

מלי ששון:

היא לא מינהל,

רחלי חביב:

רכז קהילתי נעשה את ההפרדה הזאת.

יהודה פרוידיגר:

מרכז קהילתי כן, כי המינהל,

מלי ששון:

לא, לא, זה היא לא, היא מייצגת עכשיו תושבת, היא אומרת, היא מחברת מרום, חברת מרום זאת חברת בת של (לא ברור).

יהודה פרוידיגר:

אני יודע, חברת מרום זה חברת בת שמנהלת עכשיו את ה - ,

אריאל גולן:

את אזור גוננים.

יהודה פרוידיגר:

מרכז קהילתי של גוננים.

מלי ששון:

מנהלת את התושבת,

ישראל קלרמן:

רגע, אבל מלי,

(מדברים ביחד)

מלי ששון:

היא לא מייצגת את המינהל הקהילתי.

יהודה פרוידיגר:

בסדר, בסדר,

ישראל קלרמן:

תודה רבה, לא ביקשתי,

מלי ששון:

היא מייצגת תושבת,

ישראל קלרמן:

מלי,

מלי ששון:

היא אמרה,

ישראל קלרמן:

תושבת?

רחלי חביב:

לא, אני מייצגת תושבת שהיא חברה בפורום האורבאני,

מלי ששון:

אין בעיה, חברה,

רחלי חביב:

פורום (לא ברור).

מלי ששון:

גם אני לא,

ישראל קלרמן:

רגע, אני לא אוהב את הויכוח הזה, את תדבר אלינו, תמשיכי לדבר.

מלי ששון:

אבל היא לא מייצגת.

ישראל קלרמן:

אני לא רוצה לשמוע, את תחליטי את מי היא מייצגת.

מלי ששון:

היא עיריית ירושלים,

ישראל קלרמן:

אבל מלי ששון, אני מבקש ממך לא להפריע לי.

רחלי חביב:

אני לא עיריית ירושלים.

ישראל קלרמן:

תמשיכי בבקשה הלאה.

יהודה פרוידגר:

מבחינת מי שאת מייצגת,

ישראל קלרמן:

יהודה פרוידגר,

יהודה פרוידגר:

חיובי, בית ספר חינוך מיוחד,

דליה אלפסי:

רגע מה זה?

יהודה פרוידגר:

רק החנייה,

רחלי חביב:

הבקשה שלי, ההתייחסות שלי היא פרטנית, היא לעניין החנייה.

יהודה פרוידגר:

כן, היא מברכת על זה שבונים בית ספר, (לא ברור).

ישראל קלרמן:

יופי, תודה רבה. תודה רבה. כן, מי אחרונה חביבה, עכשיו מלי,

מלי ששון:

כן, אני אציג לכם, כן,

ישראל קלרמן:

את מייצגת?

מלי ששון:

אני רוצה,

ישראל קלרמן:

בבקשה.

מלי ששון:

שלחנו,

ישראל קלרמן:

אני מבין שכולם פה מיוצגים ע"י העורכי דין שדיברו, נכון?

רחלי חביב:

אני רוצה להטיב,

יובל:

אני מייצג גם עוד דיירים שלא מיוצגים,

ישראל קלרמן:

שנייה, מי?

מלי ששון:

א, אני רוצה,

ישראל קלרמן:

אני רוצה לדעת, אני רוצה לדעת, אני רוצה לתת לך אחרונה, שנייה,

מלי ששון:

למה אחרונה? אני צריכה להיות ראשונה. כי אתם לא (לא ברור), אני (לא ברור) בשטח.

ישראל קלרמן:

שנייה, אני רוצה לתת לך,

מלי ששון:

אתם לא תרדו לשטח.

ישראל קלרמן:

אבל שנייה, אבל שנייה,

מלי ששון:

(לא ברור) מכיר, אבל אני רוצה להכיר לכם את השטח.

ישראל קלרמן:

מלי, אני מבקש ממך רגע להירגע,

מלי ששון:

אוקי, בסדר.

ישראל קלרמן:

מי רוצה לדבר? אתה רוצה? מי עוד? רק אתה.

יוחנן וייצמן:

כן,

ישראל קלרמן:

את גם רוצה? את לא מיוצגת.

סיגלית מועלם:

אני גם רוצה להגיד, אבל בסוף, אני בסוף. בסוף בסוף.

ישראל קלרמן:

טוב, מלי, אז נשמע אותו ואחרי זה אותך, ואז נשמע את שתיהן לסיום, ואז נקבל את התשובה, כן, בבקשה. שמך.

יובל:

קוראים לי יובל רבין, אני גר ב- 13, אני רוצה להתחיל מהעובדה יש לי בת שהייתה בבית הספר, בן שעדיין בבית הספר, ואני חושב שהוא בית ספר מצוין, ואני מבין לגמרי ואני חושב ש- , (לא ברור)

מתנגדים, אף אחד מאיתנו לא חולק על זה שצריך שבית ספר יהיה בנוי כמו שצריך ובטוח נגד רעידות אדמה וכל הדברים האלה,

ישראל קלרמן:

מעולה.

יובל:

על זה אין בינינו חילוקי דעות, אני חושב שאף אחד לא חולק על זה. אבל, השאלה הראשונה, למה לא במיקום הנוכחי של בית הספר? בית ספר כמו שהוא כרגע, יש לו שכנים מצד אחד בלבד, במיקום החדש שמוצע לבית הספר, הוא מוקף מכל הכיוונים, בבתי מגורים. זה ברור אני חושב שלכולם, לא צריך להיות אדריכל גדול בשביל להבין, כשבית הספר גובל בצד אחד בבתי מגורים הוא מפריע לסביבה, במקום אחד.

יהודה פרוידגר:

איפה הוא ממוקם היום?

יובל:

הוא ממוקם היום בפינה,

שר:

צפונית יותר.

יובל:

בקצה,

מיטל שקולניק:

אני אראה,

שר:

בקצה.

יהודה פרוידגר:

בקצה?

ישראל קלרמן:

הוא עושה אותו במגרש,

רחלי חביב:

לא, לא, מעבר,

יובל:

מעבר למגרש.

רחלי חביב:

מעבר למגרש.

יובל:

מעבר למגרש.

מיטל שקולניק:

הנה, הנה.

יובל:

תורידו את הבית ספר לגמרי, תבנו בניין חדש, אתם רוצים 5 קומות, תבנו 5, תבנו 6, הוא לא יפריע,

ישראל קלרמן:

בוא, בוא,

מלי ששון:

יש שם שטח יותר גדול, תראי ב – GIS,

מיטל שקולניק:

אני אראה ב – GIS רגע,

יובל:

הוא לא יפריע לתושבים במקום החדש, הוא יפריע הרבה פחות, הוא נמצא כמו שהוא נמצא היום הוא ממוקם במקום שהרבה יותר קרוב להגיע לבית ספר ישירות מהכביש, ולא במעברים בין בתי מגורים, הטענה שליחה, מפוברקת, שליחה, שהכניסה הראשית תהיה דרך בית ספר, אבל התלמידים יוכלו לעבור דרך השבילים הצדדיים, שליחה, כל בר – דעת יודע בדיוק, רוב האנשים הולכים, מהדרך הקצרה, כשיש, ולכן יש לנו אי – תנועה שפתאום עוברים בהם, למה, כי זאת הדרך הקצרה, וכולם, כולם הולכים שם. מה? מי חושב שכולם ייכנסו מהכניסה הראשית, ויעשו סיבוב של 200 או 300 מטר? את מי הם מנסים, על מי מנסים לעבוד בעניין הזה? זה ברור לכולם שבסופו של דבר, כל

התנועה, לא כל התנועה, 90% מתנועה, תתנקז מאותו שביל שממש לא מיועד להכיל כזאת כמות של, כזאת כמות של אנשים. אז זאת נקודה שנייה.

ישראל קלרמן:

אתה אומר שאם, אם ישימו את זה במקום הזה, בגלל (לא ברור) זה לא יהיה הפרעה של תנועה אותו דבר?

יובל:

ברור שלא. כי המיקום של בית הספר כמו שהוא היום, הוא צמוד, הוא צמוד לכביש הראשי, הוא צמוד להורנקה, המיקום החדש שמוצע הוא מוקף בבתי מגורים. בוא נסתכל, בוא נראה את זה כאן,

מלי ששון:

הנה, הנה.

יובל:

בית ספר גוננים כמו שהוא נמצא היום,

מלי ששון:

אפשר להעביר אותו מפה לפה.

יובל:

אדוני, זה רחוב הורקניה,

מלי ששון:

הם רוצים להעביר את הבית ספר מפה.

יובל:

מלי, מלי,

ישראל קלרמן:

מלי, את מפריעה לו.

מלי ששון:

בבקשה.

יובל:

זה בית ספר גוננים, זה רחוב הורקניה, אנחנו רואים ככאן גישה ישירה מבית הספר, מבית הספר אל הרחוב, בית ספר כמו שהוא מוצע כרגע הוא מוקף בבתי מגורים, מכל הכיוונים שברמה התיאורית הכניסה תהיה מכאן, מכאן ואנשים ייסעו וילכו מכאן, זה הרי דבר שלא ייתכן, וזה לא יקרה. זה הנקודה השנייה שאני מבקש להעלות.

ישראל קלרמן:

טוב.

יובל:

שנייה,

ישראל קלרמן:

כן.

יובל:

עוד נקודה בעניין של תיאורטית שאנשים יוכלו להיכנס משבילים שונים, כמה שומרים צפויים לבית הספר? היום יש שומר אחד, לבית הספר, עם נקודת כניסה אחת לבית הספר, אתם מתכוונים להעמיד 6 בוטקה שמירה לבית הספר? מי יממן את זה?

אוריאל אלבז:

השבילים מובילים לבוטקה אחת,

מלי ששון:

לא, לא, תסתכל בתוכנית,

יובל:

זה לא נכון,

מלי ששון:

כנסה, כניסה.

ישראל קלרמן:

תרשום לך את השאלות, הבנו את השאלה, תקבל תשובה אחרי זה.

יובל:

נקודה אחרונה נקודה אחרונה.

ישראל קלרמן:

כן, נקודה אחרונה.

יובל:

בתשובה, ש - ,

ישראל קלרמן:

מלי,

יובל:

בתשובה של היועץ שלכם, היועץ המשפטי של העירייה, נכתב שמדובר בשטח חום שהוא שטח של העירייה, ולכן העירייה רשאית, לשנות את הייעוד שלו. עם כל הכבוד שטח של העירייה זה לא שטח של העירייה של בן אדם כזה או אחר, שטח של העירייה זה שטח של הציבור, של התושבים, ואנחנו התושבים הם חלק מהעניין הזה, אי-אפשר לבוא ולהגיד לנו, זה לא נוגע אליכם, אנחנו החלטנו, ועכשיו אנחנו מחליטים אחרת.

ישראל קלרמן:

מאה אחוז.

יובל:

תודה.

ישראל קלרמן:

מקובל. מלי,

מלי ששון:

בסדר, תעלו את זה שלחנו את זה למייל.

ישראל קלרמן:

אני לא יודע להעלות את זה, בינתיים תגידו אתם. מי רוצה לדבר? גברת,

מיטל שקולניק:

אני לא יכולה לראות את זה,

סיגלית מועלם:

אני רציתי להוסיף משהו על ה - , משהו על אחד השבילים,

יוחנן וייצמן:

באיזה מחשב היא שלחה את זה לאולם,

ישראל קלרמן:

יואל, היא שלחה לך, אתה רוצה להעלות לה את זה?

נלי צדוק:

אם אתה יכול להעלות את המצגת של מלי?

יואל שבת:

לא, באולם, לאולם 2.

דליה אלפסי:

הנה הוא מסדר את זה,

ישראל קלרמן:

טוב, בינתיים מה את אומרת? מה שמך?

סיגלית מועלם:

לי קוראים סיגלית מועלם, ואני גרה גם בהורקניה 13, מדובר כמו שיובל אמר, על אחד השבילים שאתם רוצים שיעברו שמה התלמידים לבית הספר, למיטב הבנתי זה יהיה השביל המרכזי, השביל הזה היה בבעלותי, עיריית ירושלים לקחה אותו ממני, כשאני הוצאתי תב"ע ובניתי את המבנה, את הבית שלי. היום אני מבינה שאני אחראית גם לשביל הזה, שהוא בכלל לא בבעלותי, אני בטח לא אהיה מוכנה לקחת אחריות שיעברו משם 720 תלמידים, אם חלילה יקרה למישהו משהו, אז אני אצטרך למכור את הבית שלי, בתקווה שיסיפק לשלם פיצויים למי שייפגע שם.

ישראל קלרמן:

אף אחד לא מדבר על זה.

סיגלית מועלם:

וכמובן שאני אוסיף את זה, ברור לי שיש את זה בכל אוכלוסייה ובכל מקום. האוכלוסייה בבתיים שמסביב לבית הספר הזה, רובם אוכלוסייה מתבגרת. אחד מהבתים זה אימא שלי ואחי, שהם אנשים חולים ומבוגרים, להכיל רעש כזה של תלמידים במשך היום, שיעברו, ושבית הספר יהיה

שמה, בוא יש שמה אנשים שעובדים במשמרות, שבאים אחרי משמרת לילה, לנוח את הכמה השעות שלהם כדי להמשיך את היום שלהם.

ישראל קלרמן:

טוב, תודה, כן, את רוצה להוסיף משהו?

דובר לא מזוהה:

אני רוצה להוסיף גם.

ישראל קלרמן:

רגע, שנייה,

דוברת לא מזוהה:

לא, לא, אני בסוף.

ישראל קלרמן:

עכשיו זה הסוף.

יהודה פרוידגר:

גברת מלי, היא רוצה שאחרי מלי,

ישראל קלרמן:

אין לה מצגת.

יהודה פרוידגר:

אין למצגת של מלי.

ישראל קלרמן:

כן,

אדם:

עו"ד אדם יציב, בשם קארין ואפרים רחמים מהורקניה 17.

ישראל קלרמן:

כן,

אדם :

אני רוצה להוסיף נקודה מסוימת מבחינה תעבורתית, שזה משהו שלא (לא ברור), אפשר לפתוח את הצילום אוויר?

ישראל קלרמן :

תדבר איתם.

מיטל שקולניק :

תביאי לי את העכבר.

אדם :

תפתח פה רגע, תראו, אני חושב שזה משהו שלא נלקח בחשבון, ואני אסביר גם למה, כל האזור מסביב פקוק, כולדנו יודעים שכביש 16 פתרונו לנו הרבה בעיות רק שלהגיע לכביש 16, לא ניתן, זה לוקח לפחות 40 דקות. כל גבעת שאול, עכשיו למה אני אומר את זה? שמעוני הפך לחד – סטרי, אוקי, טשרניחובסקי גם ככה פקוק, וגם ככה בלגאן, הרצוג בפקק משני הכיוונים, הכול מתנקז לכיוון אחד, אם יורדים למטה לכיוון פת שגם שם יש כרגע בנייה של הרכבת, שגם לא תועיל, יש בלגאן שלם. אם מסתכלים איפה ה - , תעשו לי זום רגע,

מיטל שקולניק :

מה? מה אתה צריך?

אדם :

פה הרצוג, הנה יהודה הנשיא,

מיטל שקולניק :

לא, תקטיני.

אדם :

יותר לכיוון הזה. עכשיו הוא ובל נשכח את רחוב בן זכאי, שאליו מתחברים כל הרחובות האחרים כמו אליעזר הגדול, ויוסי בן יועזר וכל (לא ברור) לתלפיות. אני רוצה לראות הורה אחד שיעמוד בפקקים האלה כל בוקר, הוא יצא ב - 7 בבוקר בשביל לשים את הילד ב - 8:30, אני את הילדה שלי שם ביוסי בן יועזר, לוקח לי הלוך וחזור למעלה מחצי שעה, ואני גר בהורקניה. חצי, למעלה מחצי שעה, לשים ילדה ביוסי בן יועזר ולחזור. ולכן אני אומר לכם עוד בית ספר זה אומר עוד 700 כלי רכב ביום, 600 כלי רכב כל בוקר, והנה אני אומר לכם כאן ועכשיו, אף הורה לא ירשום את הילד שלו בבית ספר הזה, אם הוא יבין מה מחכה לו.

ישראל קלרמן:

טוב.

אדם:

כי גם הסעות לתלמידים לא יפתרו את הבעיות האלה, זה משהו שחשוב להוסיף.

ישראל קלרמן:

תודה. את רוצה, עדיין לא?

אדם:

זיהום אוויר, ו - , וכולה, וכולה.

סוזן בן ציון:

תרשו לי רק, אני אקרא את זה, שאני לא אפספס כלום. לי קוראים סוזן בן ציון,

ישראל קלרמן:

את רוצה להוסיף על מה שנאמר פה, אני מבין.

סוזן בן ציון:

זה בנוסף, בנוסף, הורקניה 17, סוזן בן ציון. אני, דיברנו על זה שיש מקום יותר טוב, מהמקום הנוכחי שאתם רוצים לשים אותו, כי באמת גם מבחינה איכותית. אני, אני עובדת בבית החולים יש לי משמרות כבר דיברו על זה שאני באה אחרי לילה, אין מצב שאני יכולה לישון בבוקר. דבר שני, אני יוצאת בשעה שתיים לעבודה למשמרת ערב, אני חייבת לעבור את המקום שהילדים מתחילים לצאת, זה שעות שהילדים מתחילים לצאת מהבית ספר, ואתה לא מבין באיזה פחד הלב שלי, בגלל כל המכוניות שבלחץ, ועוקפים מפה, ועוקפים מפה, והם עוקפים משם, והם כל יום, אני רואה ילדים שעומדים כל יום, שאני צריכה לצאת, ואני צריכה להעביר אותם, לעצור, לעצור ופשוט לעשות ככה, שיידעו שילדים עוברים, כי זה שמאחורה היא לא רואה את זה, גם מבחינה בטיחותית, אז אני חושבת שהמקום, איפה שמוצע, זה יותר נוח, כמובן מה שדיברו כבר שזה יותר מרווח, ויותר נוח. עכשיו מעבר לזה גם, אני שואלת איפה האיכות חיים של האנשים? איך מלא בתים מסביב, מלא דיירים מסביב. איפה אנחנו? מבחינת האיכות חיים,

ישראל קלרמן:

טוב.

סוזן בן ציון:

האיכות חיים, עכשיו זה יהיה רעש, עוד דקה, יהיה רעש, אני אגיד לך מה השפעות שלה רעש. אני עובדת בבית החולים, אני יודעת בדיוק מה ההשלכות, אנחנו מקבלים שם במסה, אני אגיד לך עכשיו מה קורה, מה קורה עם רעש של 700 ילדים. עכשיו זה לא רק בבוקר, זה גם אחרי צהריים, יש להם חוגים, יש להם מסיבות, יש להם כל,

דובר לא מזוהה:

אסיפות הורים.

סוזן בן ציון:

אסיפות הורים וכל השאר. אני אגיד לך ההשפעות הגופניות של רעש. חשיפה לרעש מפריע, גורמת להגברת קצב נשימה, הגברת קצב פעימות הלב. הגברת צריכת האנרגיה בגוף, עליית לחץ דם, הזעת יתר, פגיעה במערכת העיכול, עלייה ברמת האדרנלין בדם, עלייה בשומנים הדם, התכווצויות שרירים, השפעות פסיכולוגיות, רעש מפריע, גורם לעייפות, מתח, פגיעה בקושי הריכוז ועצבנות. אנחנו היום לא מסוגלים, היום שיש לנו שלישי ומוצאי שבת, שהם 400 ילדים בני עקיבא שמה, אני צריכה לסגור את החלון, לסגור את התריס, כדי שיהיה לי, על המרפסת הקטנה שיש לי לשבת, אנחנו לא יושבים, כזה דבר זה השלכות גופניות. עכשיו אם אני בתור, במקצוע שלי, אני היום צריכה למנוע את זה, יש לנו בשפה המקצועית שלנו, יש לנו שלוש (לא ברור) שהוא מבין מה זה, יש לנו את הרמת (לא ברור) הראשונה שאומרת, למנוע את זה, למנוע את כל ההשלכות האלה, למה, וזה יכול להיות השלכות גם להורים של התלמידים. אני אומרת למנוע את ההשלכות האלה, כדי לא להגיע לרמת מנע שלישית, שזה רמת מנע שלישית זה כבר הסוף של הבן אדם שמגיע לבתי חולים וזה שוב פעם, זה כספים, זה, שזה עולה הרבה הרבה מבחינה כלכלית למשרד הבריאות ולמשרד החינוך, ולכל השאר, וזה יהיה, יכול להיות שגם יתבעו גם את הבית ספר,

ישראל קלרמן:

טוב.

סוזן בן ציון:

כי זה השלכה.

ישראל קלרמן:

מאה אחוז.

סוזן בן ציון:

אז אני באמת דואגת, לא, זה מה שאמרתי זה גם לגביכם, באמת זה איפה שאתם גרים, איפה זה,

ישראל קלרמן:

תודה.

סוזן בן ציון:

זה יהיה לגביכם.

ישראל קלרמן:

תודה רבה, כן מלי אחרונה,

סוזן בן ציון:

והכי חשוב באמת, באמת אני אומרת לסיכום, לעשות את הבית ספר, איפה שהוא נמצא זה הכי בריא. גם לנו, גם להורים, גם לתלמידים,

ישראל קלרמן:

תודה.

סוזן בן ציון:

לשמור על הבטיחות שלה,

מלי ששון:

גם לעירייה.

סוזן בן ציון:

וגם לכם לעירייה, גם לכם, הילדים יבואו,

ישראל קלרמן:

תודה רבה, מלי.

מלי ששון:

אוקי, אנחנו,

את רוצה להציג או שאנחנו יכולים להמשיך למשיבים? עלה לה?

מלי ששון:

אוקי,

ישראל קלרמן:

כו,

מלי ששון:

פה בית ספר בנוי שנים רבות במקומו הנוכחי, ע"פ תוכנית 1104, תוכנית 1104, פשוט לא, הצגתי את זה גם עו"ד רועי אוחיון, לא הראה לכם את זה, בתוכנית 1104, שהיא תוכנית למבני ציבור, כאן,

ישראל קלרמן:

לא צריך להעתיק,

מלי ששון:

אני מקריאה לכם מפה, ייעוד שטח להקמת בניין ציבורי בית ספר, בית ספר, מדגשים במיוחד, התוכנית הזאת היא בית ספר, נכון? התוכנית הזאת בית ספר. אין ספק שמגיע לתלמידי בית ספר, קודם כל אנחנו נפתח בזה, שחלק מאיתנו באמת הורים לתלמידים, אני גם יש לי נכדים שבאים לבית ספר הזה, הם לומדים בבית ספר הזה, ולכן אני אומרת אין ספק שמגיע להם בית ספר מבנה חדש ראוי ללימודים, רשמתי חלקנו הורים לתלמידים, אנו ננסה להמחיש לכם מדוע לא נכון להעתיק את בית הספר למקום המבוקש. מנסה להעביר לכם את השטח לכאן, הנה אתם רואים זה בית ספר גוננים, זה הבית ספר, אתם רואים הוא, תראה איזה שטח ענק. אתם רואים?

ישראל קלרמן:

כו,

מלי ששון:

ישראל, חשוב לי שתראה.

ישראל קלרמן:

רואים.

מלי ששון:

בבקשה תעבירי את התמונה הבאה, הזה הבית ספר. לפי התוכנית המוצעת בית ספר ייבנה מחדש בשטח חום סמוך שכיום משמש לגני ילדים, סניף בני עקיבא, איפה פרוידגר שהביא אותם לפה, הנה הוא. סטייה ניכרת בני עקיבא, הנה זה סניף בני עקיבא.

ישראל קלרמן:

כו.

מלי ששון:

פה זה מגרש הכדורגל, אם אתם רואים זה מגרש הכדורגל, ופה יש גן ילדים,

ישראל קלרמן:

רואים.

מלי ששון:

יופי. הגן ילדים הזה, הגן ילדים הזה, לפני שנתיים עיריית ירושלים השקיעה מעל 2 מיליון שקל, 2 מיליון שקל לעשות פה גן ילדים,

ישראל קלרמן:

מה הבעיה?

מלי ששון:

בסדר, לא בעיה, אתם הורסים אותו עכשיו הוא מיועד להריסה.

ישראל קלרמן:

הבנתי.

מלי ששון:

יופי, המבנה של, של בני עקיבא מיועד להריסה. אתה איתי? פרוידגר.

יהודה פרוידגר:

כן,

מלי ששון:

מיועד להריסה, עכשיו אתם הורסים את זה, איפה יהיו הגני ילדים? לאן ילכו? לאן ילכו בני עקיבא? זה שאלה, בסדר? שאלה אליכם.

ישראל קלרמן:

הלאה.

מלי ששון:

הלאה. הכניסה לבית הספר, אתה רואה? כניסה לבית הספר אתם רואים? זאת הכניסה לבית הספר, הכניסה הראשית, מה שעוד מעט נדבר עליה גם. זה הכניסה הראשית,

ישראל קלרמן:

הלאה,

מלי ששון:

פה זה שביל כניסה לבתים, אתה רואה? זה הבית שלי, דרך אגב אני גרה פה. בסדר? יאיר גר פה, סיגי גרה פה. זה שביל שסיגי דיברה עליו, שהיא אמרה שזה לפי תב"ע 1994 (לא ברור), שהוא מיועד לשביל, להולכי רגל, זיקת הנאה להולכי רגל. זאת אומרת בתב"ע הזאת, יש זיקת הנאה להולכי רגל, באה העירייה, אתה איתי? ישראל.

ישראל קלרמן:

כן, כן,

מלי ששון:

חשוב לי מאוד, שלא תדחה אותנו.

ישראל קלרמן:

אני רק איתך, אבל תתקדמי.

מלי ששון:

והם מה הם הגישו מקודם בבקשה שלהם? כל החניות האלה, יש פה שלוש חניות של נכים, בהורקניה 11, יש שלוש נכים, ועוד חניה אחת נכים עם עמוד, הם רוצים לקחת את החניות האלה, ולעשות את מה שאתם אומרים חנה וסע, נשק וסע, לא יודעת מה, שירדו כאן, שהם ירדו פה, והם ייכנסו בשביל הזה, וילכו לבית הספר, פה תיכף אנחנו נראה לכם, תעבור תמונה, אתם תיכף תראו, אוקי, זה נכון הבית ספר, אתה רואה? זה השביל, יורדים פה, פה זה, מגרש הכדורגל שמשמש את הילדים, רועי לא דיבר על ה - , יהונתן ואיתמר הם לא באו כי הם תלמידים, אבל הם משחקים בו כל הזמן, יחד עם, כל הזמן, המגרש הזה הוא פעיל. הם משחקים פה, זה השביל, אתם רואים את השביל? זה השביל שהצהוב שאמרנו לכם, זה הבית שלי, הכול בנוי ברישיון שלא תגידו, כל הבתים פה בנויים ברישיון, חדרי שינה, אני צריכה לאטום, פה יש חדרי שינה, חדר שינה של שימי בן (לא ברור), מעל גן ילדים 70 שהוא סובל, פה גרים, אני גרה פה, בעלי, חטף בגלל המצב הזה, הוא חטף

דוברת לא מזוהה:

אירוע לב.

מלי ששון:

אירוע לבבי, בגלל המצב, פה נמצאים סיגי, אימא של סיגי ואח שלה, תיכף היא תראה לכם, היא לא הראתה לכם את התמונות, הוא היה יומיים אושפז בבית החולים בגלל המצב הזה, הוא היה צריך לבוא לפה מהלחץ.

יהודה פרוידגר:

את טוענת שזה יהיה (לא ברור).

מלי ששון:

מה שציננה, היא ציינה, מה שציננה האחות שלנו, האחות, מה גורם לבן אדם כשהוא יודע שהוא, שעומדים להרוס לו את הבית, ועומדים להביא לו תושבים, ילדים לכאן, אנחנו,

ישראל קלרמן:

(לא ברור) שעשו את זה כבר,

מלי ששון:

מה?

ישראל קלרמן:

בגלל שעושים להם,

אריאל גולן:

זה גם לא,

יהודה פרוידגר:

זה שמתכננים,

מלי ששון:

רק המחשבה כאן,

אריאל גולן:

על תכנון כבר,

מלי ששון:

תקשיב, בעלי רק מהמחשבה, אנחנו, דרך אגב רק מהמחשבה, שעומדים לעבוד בשעת המנוחה שלו, הוא ישן בין 2 ל – 4 הוא פנסיונר, אני ישנה, אנחנו פנסיונרים, רק מהמחשבה שעומדים לעשות לנו פה בית ספר, ש – 720 תלמידים יעברו כאן, כי יש לנו אותם ביום שבת.

ישראל קלרמן:

טוב.

מלי ששון:

רגע, הם באים אלינו ביום שבת, הוא יודע פרוידגר, שאנחנו מכירים את,

ישראל קלרמן:

הבנתי, הוא גרס לכל הבלגאן.

מלי ששון:

הלאה, תעביר את התמונה. תסתכלו תמונה, זה רחוב הורקניה, זה רחוב הורקניה שתלמידים יוצאים, זה היום בית הספר, אתם רואים? תסתכלו, בבקשה,

רוחמה יעקבי:

היא אומרת (לא ברור).

מלי ששון:

זה, (לא ברור) זה, זה רק שני תמונות, שתי תמונות. זה רחוב הורקניה, למה אתה צוחק? זה לא מצחיק, זה ממש עצוב, בעלי אמרתי לכם נהיה חולה, רגע, תעבירו הלאה, כל,

ישראל קלרמן:

אני חשבתי רק עליך, תאמיני לי, אני אומר לך,

מלי ששון:

עזוב את נלי, עזוב את נלי, אתם צריכים לתת לה את הכבוד באמת שהיא יושבת כאן,

ישראל קלרמן:

מה אמרתי?

מלי ששון:

תכבדו אותה, תעבירי. אתם הולכים להקריב את זה ישר לבית של נלי. עכשיו נראה לכם סרטון,

יואל שבת:

נלי, את גרה שמה?

דובר לא מזוהה:

נלי גרה בגילה.

מלי ששון:

אנחנו לא יכולים להראות לכם את הסרט.

ישראל קלרמן:

בבקשה,

מלי ששון:

רגע, לא סיימנו.

ישראל קלרמן:

מה?

יהודה פרוידגר:

היא רוצה שהרחוב ריק, שאין מכוניות,

ישראל קלרמן:

אני רוצה לשמוע אותם, הזכירו פה הרבה דברים שלא ישכחו כלום.

מלי ששון:

לא,

ישראל קלרמן:

את לא מוסיפה לי דברים, את (לא ברור), הראית דבר מצוין, זה טוב שראינו את זה.

מלי ששון:

רגע, אמרתי חוץ מפרוידגר, שמכיר את השטח, אתם לא מכירים את השטח.

ישראל קלרמן:

אנחנו מכירים,

מלי ששון:

אתה רואה? תסתכל, תסתכל, אלה חניית הנכים, אתה רואה 1, 2, 3, חנייה, שרוצים לעשות אותם כאן חנה וסע, בוא, זה הרחוב הכי צר, תסתכלו טוב, זה הרחוב הכי צר תסתכל אפילו אי-אפשר לעקוף פה, אתם רואים את הפסים? זה הרחוב הכי צריך ברחוב הורקניה, לפה הם רוצים להעביר את התלמידים שירדו.

רוחמה יעקבי:

לחלון.

ישראל קלרמן:

מה?

מלי ששון:

שירדו מפה, הם רוצים לעבור.

אריאל גולן:

במרחב זה נראה.

מלי ששון:

שפה הם ירדו, בהמשך שהם יום שישי, לה מספיק, זה יבוא לפה הכול. שכונה משותקת, תעביר תמונה, אוקי, המבנה מתוכנן, מתוכנן להכיל 5 קומות, בין הבניינים שגובהם הוא שתי קומות, כבר התייחסו לזה, אבל אנחנו באנו להמחיש לכם, זה מבנה של שתי קומות, וזה מבנה של שתי קומות, אתם רואים? זאת אומרת אני היום יושבת מהסלון שלי, יאיר מהסלון שלו, סיגי כולנו, אנחנו צריכים לסגוד לבניין שהוא, תראה את הגובה שלו. ובתב"ע 115484, היא עדיין לא אושרה, אני לא יודעת למה אתם לא מחכים לה, עוד קומה, 6 קומות הם רוצים להוסיף, זאת אומרת אתם קוברים אותנו, את הבתים שלנו, והמבנה מפלצתי, אתם הולכים לעשות מפלצת. בין בתים, בין בתים של שתי קומות, תעביר תמונה. המבנה (לא ברור) על בניינים, תעביר. אוקי,

יהודה פרוידגר:

ככה זה נראה כשזה (לא ברור),

מלי ששון:

עזוב בסדר, תראה את התמונה שהראיתי.

יהודה פרוידגר:

כל היופי הזה יחסמו לך.

מלי ששון:

יפה, תסתכלו, תסתכלו אתם רואים?

דובר לא מזוהה:

זה לא היופי רק זה,

מלי ששון:

עזוב, עזוב את העצים, רגע, אנחנו נגיע לזה.

ישראל קלרמן:

טוב.

מלי ששון:

זאת אומרת אם אנחנו לא פה, אני יושבת פה בבית, אלה תמונות,

ישראל קלרמן:

אני רואה את זה.

מלי ששון:

זה מגרש כדורגל, פה משחקים ילדים, פה רגע, פה יש שטח ירוק, תסתכל רגע, תסתכלו, ישראל,

ישראל קלרמן:

זה צילמת מהבית, כשאת יושבת בבית?

מלי ששון:

מה?

ישראל קלרמן:

זה צילמת כשאת יושבת בבית?

מלי ששון:

כן, זה מה שאנחנו מצלמים אנחנו ויאיר צילמנו מהבתים שלנו. עכשיו תסתכל, בין פה יש שטח ירוק
פה יש שטח ירוק, ופה יש שטח חום, תיכף היא תראה את זה ב – GIS, תעביר תמונה רגע, עוד
תמונה. יופי, זה מגרש הכדורגל, זה מגרש הכדורגל, אתם רואים אותו? על המגרש הזה, זה מגרש
כדורגל,

ישראל קלרמן:

כן,

מלי ששון:

יואל, אני אשמח אם אתה תכיר את השכונה שלנו קצת.

ישראל קלרמן:

כן,

מלי ששון:

למרות ש - ,

ישראל קלרמן:

(לא ברור) מכיר.

יואל שבת:

אני לא צריך להיכנס על כל גדר או על איזה שהוא פרט, אני מסתכל, אני רואה את התמונה.

מלי ששון:

על הרעש,

יואל שבת:

נראה לי שאת נכנסת קצת יותר מידי לרזולוציה, אז,

מלי ששון:

אין בעיה, אני רוצה אני אמרתי לכם, אם הייתם באים לשטח, הייתם רואים.

ישראל קלרמן:

לא, לא, היא מסיימת עוד מעט.

מלי ששון:

תמשיך הלאה, תעביר עוד תמונה. הרעש, הרעש, אני לא יכולה, יש לי הקלטה.

יהודה פרוידגר:

(לא ברור) הקלטה, תעשי עלינו הקלטה.

ישראל קלרמן:

היא לא יכולה להשמיע את ההקלטה, הלאה.

מלי ששון:

אנחנו רוצים שאני אשמיע לכם את ההקלטה?

ישראל קלרמן:

לא, לא,

מלי ששון:

איך זה נשמע עם 40 תלמידים.

יואל שבת:

הנה יהודה, יהודה ישמח לשמוע.

מלי ששון:

40 תלמידים,

ישראל קלרמן:

לא, אבל את לא יכולה אמרת. זהו?

יהודה פרוידגר:

לא צריך,

ישראל קלרמן:

סיימת?

יהודה פרוידגר:

אנחנו מבינים נו,

ישראל קלרמן:

מה?

יהודה פרוידגר:

יודעים לדמיין.

מלי ששון:

אתם תדמיינו את הרעש,

יהודה פרוידגר:

יודעים לדמיין.

מלי ששון:

אוקי, אני רציתי להשמיע לכם (לא ברור) של 40 תלמידים,

יואל שבת:

מה?

מלי ששון:

אבל פה,

ישראל קלרמן:

720.

מלי ששון:

אני כתבתי 18, 720 תלמידים, תמשיך, תתארו לכם, אני יכולה להשמיע לכם. אני אשמיע לכם.

יואל שבת:

כן, כן.

יהודה פרוידיגר:

מה שהוא אמר, תבנו במקום הנוכחי.

מלי ששון:

רגע, עכשיו, תסתכל דבר יפה, אתם רואים את המבנה הזה?

עמנואל זלטס:

עכשיו.

מלי ששון:

זה תמונה מתוך סטאטוס של עיריית ירושלים, בסדר?

ישראל קלרמן:

יולי 23.

מלי ששון:

יפה. בשנת 21, אני דיברתי הייתי, אני פעילה שכונתית, אתם יודעים, היה (לא ברור), שהכין תוכנית לטובת בקשתם של עיריית ירושלים, עיריית ירושלים הנה אוריאל יודע, ביקשה לבוא לשפץ את בית

הספר, לבנות במקומו, להרוס אותו, ולבנות אותו, הגישו תוכנית, כמעט 500 אלף שקל, בסדר? עזוב את זה מה שזה, דרך אגב, כשאמרתי לכם 2 מיליון שקל הושקעו בגן ילדים, לא יודעת כמה השקיעו ב-,

ישראל קלרמן:

בתכנית.

מלי ששון:

לא,

יהודה פרוידינגר:

לא, בבני עקיבא.

מלי ששון:

בבני עקיבא.

ישראל קלרמן:

אה, בבני עקיבא?

מלי ששון:

אממה, באילנות, אילנות, הם השקיעו 3.5 מיליון שקל, עכשיו, לא מזמן.

ישראל קלרמן:

עוד מעט יש (לא ברור) לזה.

מלי ששון:

רגע, שרוצים להרוס אותו. שניה רגע, לא סיימתי. זה,

יהודה פרוידינגר:

אם יש (לא ברור) בתכנית, למה לא משתמשים בזה?

מלי ששון:

המבנה הזה,

יהודה פרוידינגר:

למה לעשות תכנית אחרת?

מלי ששון:

המבנה הזה פורסם, איך אני יודעת?

יהודה פרוידינגר:

זה על המבנה הקיים היום,

מלי ששון:

כי הציגו לי אותו, הציגו לי אותו.

ישראל קלרמן:

ו-?

מלי ששון:

ובמקומו (לא ברור). אבל מהנדס העיר גם היה פה, ומהנדס העיר, אני לא רוצה חס וחלילה, זה רק במידה ואני אצטרך לעלות לבית משפט אז אני אגיד את מה שיש לי להגיד. בית הספר הזה, יואל אלבן היה בשטח, יואל אבן היה פה בשטח, הוא סייר איתנו, הוא ראה את כל המגרש הזה, הוא ראה את התכנית הזאת והוא אמר, הוא בעצמו אמר, אתם צודקים, בית הספר צריך להיבנות פה. בית הספר, צריך להרוס אותו ולבנות אותו מחדש. בסדר? זה מהנדס העיר, הנה, זאת התכנית, כבר שילמו עליה הרבה כסף. לתכנית הזאת לא יהיו כמעט מתנגדים, לא יהיו לה, כי מרחוב הורקניה כשאתה נכנס מבנין 1 עד מספר 19 זה בניינים של שתי קומות. מבית הספר, מהורקניה עד 21 והלאה זה כבר בניינים יותר גבוהים. זה בניינים של חמש קומות, שש קומות. עכשיו היינו בוועדה מקודם שראיתם, שרצו להוסיף עוד שתי קומות על מבנה של שבע קומות, זאת אומרת, תשע קומות גם. אז אם אתם תבנו פה במקום הזה, גם תגדילו אותו ותעשו עוד שתי קומות, לא תהיה התנגדות. לא תהיה התנגדות.

יהודה פרוידינגר:

טוב.

מלי ששון:

בסדר? תמשיך הלאה. אוקי, החורשה,

יהודה פרוידינגר:

בסדר, נו?

מלי ששון:

והעצים,

יהודה פרוידינגר:

אם לא יתקבלו יש לכם הרבה רעיונות מה כן לעשות שם.

מלי ששון:

ברור.

יהודה פרוידינגר:

בסדר.

מלי ששון:

בסדר, קראתם את זה?

אריאל גולן:

כן, כן, קראנו.

יהודה פרוידינגר:

כן, כן. נו.

מלי ששון:

מה הרעיונות שלנו.

יהודה פרוידינגר:

יפה מאוד.

מלי ששון:

רגע. אנחנו יודעים שיש חוות דעת של מומחה לתנועה וחניה מאת מהנדסת התנועה רחל לוינזון, שנרכשה מכספי ציבור לטובת עבודת הפרויקטור בשכונה. עיריית ירושלים, והיא מחביאה את דוח הפרויקטור מהתושבים כדי שלא תהיה לנו אפשרות להמחיש את העוול שנעשה לנו בשכונה מבחינת תנועה וחניה. אז אני מבקשת גם עכשיו, תגלו לנו את זה שלא נגיע למצבים ש-

ישראל קלרמן:

טוב.

מלי ששון:

רגע. אז תודה רבה.

ישראל קלרמן:

תודה רבה.

מלי ששון:

עכשיו רגע, רגע, רגע, לא סיימתי.

יהודה פרוידינגר:

זה מצגת, עכשיו יש בעל פה.

מלי ששון:

לא,

ישראל קלרמן:

לא, לא, לא. בוא, יהודה,

מלי ששון:

למה בעל פה?

ישראל קלרמן:

סליחה, מלי, אנחנו סיימנו.

מלי ששון:

לא, לא סיימנו,

דוברת לא מזוהה:

אני יכולה עוד משפט?

ישראל קלרמן:

תהיה לך אפשרות אחר כך,

מלי ששון:

לא,

ישראל קלרמן:

מה? מה את רוצה להוסיף?

מלי ששון:

לא, לא, אני לא סיימתי (לא ברור), יש עוד דברים, יש עוד דברים.

ישראל קלרמן:

מה?

מלי ששון:

מה הם הולכים לעשות (לא ברור), תראי את ה-GIS. למה את צוחקת? תעלי את ה-GIS.

דליה אלפסי:

לא, לא.

ישראל קלרמן:

מלי, מלי,

(מדברים ביחד)

מלי ששון:

חשבתי אתם צוחקים עליי.

רוחמה יעקבי:

מה פתאום.

דליה אלפסי:

לא.

רוחמה יעקבי:

חס וחלילה.

מלי ששון:

אני רוצה להגיד, יש לי זכות, אני רוצה, אני ביקשתי,

ישראל קלרמן:

מה, מה את רוצה?

מלי ששון:

את ה-GIS, אני רוצה להראות לכם את ה-GIS.

ישראל קלרמן:

GIS ראינו,

מלי ששון:

לא,

ישראל קלרמן:

הראו לנו את זה.

מלי ששון:

לא ראיתם, אני לא הצגתי. שרי דיברה,

ישראל קלרמן:

אבל אמרתי לך, את מציגה, את מוסיפה על הדברים.

יהודה פרוידינגר:

הנה, הנה, נו.

מלי ששון:

הנה.

ישראל קלרמן:

אבל הראו לנו את ה-GIS, למה את רוצה, מה את רוצה להגיד לנו, שמה?

מלי ששון:

בבקשה, בבקשה, איפה רחוב הורקניה? הנה. יופי. תגדילי קצת.

דוברת לא מזוהה:

רגע, זוזי,

מלי ששון:

תגדילי אותו קצת.

רוחמה יעקבי:

הנה. בסדר? פחות?

מלי ששון:

כן, את יכולה להגדיל עוד טיפה? יופי, מצוין. תסתכלו. אני רוצה לראות את השטח הזה.

רוחמה יעקבי:

רוצה שאני אגדיל טיפה?

מלי ששון:

לא, בסדר גמור. אתם רואים, אדון ישראל,

ישראל קלרמן:

כן.

מלי ששון:

זה לא יפה.

ישראל קלרמן:

מה לא יפה פה? אני שומע אותך,

מלי ששון:

אתם לא מתייחסים אליי,

ישראל קלרמן:

בהקשבה מלאה.

מלי ששון:

אני אומרת דברים חשובים,

ישראל קלרמן:

אני שמעתי הכל,

יוחנן וייצמן:

הקשבנו,

ישראל קלרמן:

ודווקא,

מלי ששון:

חשוב לי שתראה.

ישראל קלרמן:

וקיבלנו וראינו.

מלי ששון:

כל השטח, רגע,

ישראל קלרמן:

מלי, אבל זה לא יפה שאת ככה מעירה. שמענו אותך בקשב מלא,

מלי ששון:

אבל זה לא יפה שאני מדברת ואתה לא מתייחס אליי.

ישראל קלרמן:

שאלתי עכשיו את וייצמן על משהו שאת אמרת.

מלי ששון:

אוקי, יאללה.

ישראל קלרמן:

הוא (לא ברור) כל הזמן בתוך התב"ע,

מלי ששון:

תסתכלו.

ישראל קלרמן:

הוא לומד את זה כל הזמן.

מלי ששון:

אוקי. פה אני גרה, פה השטח החום,

ישראל קלרמן:

אבל זה גם ראינו.

מלי ששון:

רגע, ופה יש שטח ירוק, בסדר? פה יש שטח ירוק. תקשיבו טוב. הקיר הזה שמבדיל בין זה לזה, בסדר? הקיר הזה שמבדיל הוא קיר מסוכן. כל זה מסוכן, מסוכן מאד. הקיר הזה מסוכן, הוכרזו על ידי, רגע, הוכרזו על ידי מבנים מסוכנים. הוכרזו לפני המון שנים, הוכרזו על ידי מבנים מסוכנים. באנו לעיריית ירושלים, לדוד, היה המחליף שלו, אני מדברת איתך על דוד כהן ולוטפי, הם היו, אני לא יודעת אם אתם מכירים אותם, הם הבינו שזה מסוכן,

יהודה פרוידינגר:

(לא ברור) לוטפי.

מלי ששון:

לוטפי, ואז לוטפי אמר, זה הכל כתוב, יש לי,

ישראל קלרמן:

ו-?

מלי ששון:

היה בתקופה של לופוליאנסקי.

ישראל קלרמן:

ו-?

מלי ששון:

ואז הם אמרו, תשמעו, במקום שהגדרות האלה לא ייפלו, הם יביאו אדמה, עיריית ירושלים הביאו מלא אדמה, שמו אותה פה, שמה את האדמה פה, שמה את האדמה פה עם הגשמים, עם, מה נוצר? הגדר הזאת כבר לא מסוכנת, היא ישנה מאד, היא ישנה משנות ה-50, אני לא יכולה לנגוע בה,

יהודה פרוידינגר:

מה הבעיה?

מלי ששון:

אני לא יכולה לנגוע בה,

יהודה פרוידינגר:

מה זה קשור לתכנית אבל?

מלי ששון:

אני אגיד לך. רגע, זה השטח שהם רוצים אותו לתכנית העבודה, לבנות.

יהודה פרוידינגר:

נו, אז יסדרו את הגדר,

ישראל קלרמן:

אז מה (לא ברור) ,

מלי ששון:

לא,

ישראל קלרמן:

אז מה,

מלי ששון:

לא יסדרו, יסדרו את (לא ברור) ,

ישראל קלרמן:

מה מפריע לך? זה שהוא מסוכן או לא מסוכן?

מלי ששון:

רגע, רגע, תן לי לדבר. הגדר, הגדר הזאת, הם ניסו לסדר את הגדר הזאת, הביאו אדמה. אממה, ברגע שהם הביאו את האדמה,

יהודה פרוידינגר:

ירד גשם,

מלי ששון:

כל האדמה, כל האדמה נפלה לכאן, סיכנה את הגדר הזה. פה יש ילדים, מלא ילדים, מלא ילדים, אני לא יכולה אפילו לספור לך כמה ילדים מגיעים לכאן. הגדר הזאת עומדת ליפול. באה עיריית

ירושלים, אמרה, את זה אנחנו לא נעשה. נעשה רק את החלק הזה. בסדר? הלכתי לראש העיר, בסדר? יותר מזה, הלכתי לראש העיר, אדון משה ליאון, זה המצב, כך וכך, מה אנחנו עושים? עיריית ירושלים לקחה לנו מהשטח הירוק, לקחה לנו מהשטח הירוק, לקחה לנו לטובת חניה. פה היא עושה חניה מהשטח הירוק, למי החניה? למקווה. יש פה מקווה, צריך לתת לו חניה. פה יש גן ילדים שהתנגדנו אליה. אממה התנגדנו, אתם לא רוצים (לא ברור) גני ילדים, אתם עקפתם את כל ההתנגדויות שיש לנו בשכונה ואתם מביאים את בית הספר הזה, אני לא יודעת למה, איך קרה שהתנגדנו רק באוגוסט לתכנית הזאת והיא כבר בוועדה, וכבר אנחנו דנים עליה. זאת שאלה.

ישראל קלרמן:

מצוין. בית ספר, מה?

מלי ששון:

אה,

ישראל קלרמן:

מה רצית, שיביאו אותך מתי?

מלי ששון:

רגע, על גני הילדים למה אתם לא דנים?

ישראל קלרמן:

(לא ברור) להגיע לזה.

מלי ששון:

למה את גני הילדים אתה לא (לא ברור) ?

ישראל קלרמן:

מלי,

מלי ששון:

רגע, רגע, שאלה, שאלתי, לא?

ישראל קלרמן:

לא, מה את רוצה להתנגד עכשיו? אל תגידי לי עכשיו (לא ברור) ,

מלי ששון:

אני עכשיו מתנגדת להכל,

ישראל קלרמן:

שמעתי, אז מה עכשיו את רוצה להוסיף?

מלי ששון:

תקשיב לי. רגע. באנו לראש העיר, ראש העיר בא, הבין את המצוקה שיש לנו בשכונה, הוא בעצמו אמר,

ישראל קלרמן:

ו-?

מלי ששון:

ישבו מלא מנהלי אגפים, אני לא יודעת אם אוריאל ישב שם, אני חושבת שכן, מה שכן ישב הבוס שלו,

ישראל קלרמן:

ו-?

מלי ששון:

קוראים לו,

ישראל קלרמן:

עקיבא.

מלי ששון:

צביקה ברון, עקיבא ברון,

ישראל קלרמן:

כן.

מלי ששון:

ישב ראש העיר אמר, כל השטח הזה, כל השטח הזה תצרפו לשטח הגן ותתחילו להריץ תכנית, תעשו תכנית. ישבתי,

ישראל קלרמן:

מה, לירוק?

מלי ששון:

את כל זה ירוק.

ישראל קלרמן:

כן..

מלי ששון:

בסדר?

ישראל קלרמן:

ומה הבעיה?

מלי ששון:

ישבתי שעות על גבי שעות, רגע, עשינו שיתופי ציבור, באנו, רצינו להתחיל, התחילו, הכל עבר, התחילו לבנות את הגן, להביא מתקנים. בא אדון, אדון,

ישראל קלרמן:

אלבז.

מלי ששון:

לא, מור.

ישראל קלרמן:

מי?

מלי ששון:

אדון מור.

רוחמה יעקבי:

מור, מור.

מלי ששון:

אהרן מור,

רוחמה יעקבי:

מור.

מלי ששון:

אהרן מור מחברת מוריה.

דובר לא מזוהה:

ניהול פרויקט, ניהול פרויקט.

ישראל קלרמן:

אה.

מלי ששון:

הוא ניהול פרויקט,

רוחמה יעקבי:

כן.

מלי ששון:

הוא מנהל הפרויקט מטעם מוריה, הוא חברה מבצעת.

ישראל קלרמן:

כן, ומה, הוא בא ומה עשה?

מלי ששון:

הוא חברה מבצעת.

ישראל קלרמן:

ומה?

מלי ששון:

הוא החליט, הוא החליט,

ישראל קלרמן:

שזה לא יהיה?

מלי ששון:

שלא יעשו פה גן, למה? הוא החליט.

דובר לא מזוהה:

איפה, איפה?

מלי ששון:

פה, פה, בשטח החום, הוא החליט שהחבר'ה שלו מחברת,

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

(לא ברור) תסיימי.

מלי ששון:

אני אומרת, זה מוקלט?

ישראל קלרמן:

מלי, מלי,

דליה אלפסי:

כן, כן.

מלי ששון:

מוקלט? זה מגיע לבית משפט. יופי.

ישראל קלרמן:

לא, אני אמרתי לך כבר, מלי,

מלי ששון:

רגע, רגע, עכשיו, הוא החליט,

ישראל קלרמן:

אנחנו לא בבית ספר,

מלי ששון:

לא בבית ספר,

ישראל קלרמן:

אז תגידי,

מלי ששון:

אני אומרת,

ישראל קלרמן:

את חזרת על הוא החליט שבע פעמים.

מלי ששון:

הוא החליט, הוא החליט.

ישראל קלרמן:

החליט, כן, שמה?

מלי ששון:

הוא מבצע, הוא לא מחליט. החליט שפה לא יעשו,

ישראל קלרמן:

כן?

מלי ששון:

את הגן, יעשו אותו עד כאן.

ישראל קלרמן:

כן.

מלי ששון:

השאירו את הגדר הזאת מסוכנת.

ישראל קלרמן:

בניגוד לראש העיר?

מלי ששון:

בניגוד לראש העיר. יפה.

ישראל קלרמן:

את רואה שאני מקשיב?

מלי ששון:

רגע, תקשיבו טוב.

רוחמה יעקבי:

ילד טוב.

מלי ששון:

עכשיו, המשאיות, איך יבנו את בית הספר? איך בונים את בית הספר? מביאים משאיות, מביאים, לא יודעת, כל מיני (לא ברור). משאית כמה היא שוקלת, אין לי מושג, לא בדקתי, לא ראיתי. דמיינו לכם. נכנסות משאיות לפה, הם מסתובבות, שמים את הבטון שלהם, עושים לא יודעת מה, הם שוקעים יותר את האדמה, האדמה תשקע יותר מהכובד.

ישראל קלרמן:

זה (לא ברור) מסוכן.

מלי ששון:

לא רק שהגדר תיפול, איזה ילד יהיה שם, הבן שלי, הבן שלו, הבן שלו, הנכד שלו, הנכדים שלי, ברגע שהמצב הזה,

ישראל קלרמן:

טוב.

מלי ששון:

לא סידרתם אותו והוא לא, הוא מהווה סכנה. זאת אומרת, אתם לא יכולים להעביר מפה משאיות.

יהודה פרוידינגר:

בקיצור, את רוצה,

ישראל קלרמן:

הבנתי.

(מדברים ביחד)

מלי ששון:

אין אפשרות להכניס לפה,

ישראל קלרמן:

תודה.

מלי ששון:

משאיות, נקודה.

ישראל קלרמן:

מלי, זהו, סיימנו, תודה רבה.

דוברת לא מזוהה:

אני יכולה,

ישראל קלרמן:

מי משיב? אף אחד לא מוסיף כלום עכשיו, שמענו מספיק,

מלי ששון:

רגע, אני רוצה רק משהו אחד נוסף,

ישראל קלרמן:

לא רוצה לשמוע אף אחד, אני רוצה עכשיו לשמוע,

מלי ששון:

(לא ברור) 62,

ישראל קלרמן:

תשובות,

מלי ששון:

רגע,

ישראל קלרמן:

לא רוצה לשמוע,

מלי ששון:

שניה,

ישראל קלרמן:

לא,

מלי ששון:

רק מה שרועי אמר,

ישראל קלרמן:

לא. שמעתי אותו,

אריאל גולן:

גברת ששון, אנחנו כבר שעתיים בדיון,

ישראל קלרמן:

גולן, שקט.

אריאל גולן:

אנשים מחכים בחוץ.

ישראל קלרמן:

אני לא רוצה לשמוע יותר. בבקשה, מי משיב?

(מדברים ביחד)

אריאל גולן:

לא, עכשיו (לא ברור),

ישראל קלרמן:

סליחה,

אריאל גולן:

(לא ברור) אין מה לעשות.

ישראל קלרמן:

סליחה.

מלי ששון:

תקבע לעוד מועד, סליחה. תן לי אפשרות להביע עמדה.

ישראל קלרמן:

אני לא רוצה לשמוע. על תכנית המתאר שמעתי.

מלי ששון:

(לא ברור),

ישראל קלרמן:

מלי, זה לא יפה מה שאת עושה עכשיו.

אריאל גולן:

לא, יש אנשים,

ישראל קלרמן:

עכשיו זה לא יפה.

אריאל גולן:

שמחכים לשעה שלוש.

ישראל קלרמן:

שמעתי אותך תשובה מלאה, הרבה זמן,

יהודה פרוידינגר:

נתנו לך (לא ברור),

מלי ששון:

החלטתם מראש,

ישראל קלרמן:

את רוצה עכשיו, שניה, לא החלטתי שום דבר.

יהודה פרוידינגר:

לא, לא החלטנו מראש.

ישראל קלרמן:

תני לי לשמוע תשובות,

מלי ששון:

אני רוצה להוסיף דברים למה שאמר,

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

את לא מוסיפה כלום,

רוחמה יעקבי:

חכי, יש לך זכות, עוד מעט,

ישראל קלרמן:

הוא אמר את זה,

דליה אלפסי:

אבל תנו לה עוד משפט, נו,

ישראל קלרמן:

את אומרת שהוא אמר את זה. שבי, שבי.

מלי ששון:

תכנית מתאר 62.

נלי צדוק:

רגע, תן לה עוד משפט אחד.

ישראל קלרמן:

אני לא רוצה לשמוע.

מלי ששון:

משפט אחד.

ישראל קלרמן:

משפט אחד כן.

מלי ששון:

משפט אחד.

ישראל קלרמן:

משפט אחד.

מלי ששון:

תכנית מתאר 62,

ישראל קלרמן:

כן.

מלי ששון:

הוא הזכיר. תכנית מספר 62,

ישראל קלרמן:

כן?

מלי ששון:

חלק ו', סעיף 1 ב' אומר, כל מבנה ציבורי שייבנה בהתחשב בסביבה. בסביבה הזאת יש לך 100% מתנגדים, 100%.

ישראל קלרמן:

תודה. בבקשה, אוריאל אלבז.

דוברת לא מזוהה:

אני יכולה רק מילה?

ישראל קלרמן:

לא.

דוברת לא מזוהה:

שלוש מילים? שלוש מילים?

ישראל קלרמן:

שלוש מילים כן.

דוברת לא מזוהה:

בהמשך לרעש ולזה. אני אומרת, לא הייתי רוצה, וגם אתם באמת אם הייתם במקומנו, להיות בבית עם אוזניות ועם משקפיים זה ועם מסיכות חמצן שלצערי אח שלה ויש עוד כמה כאלה.

ישראל קלרמן:

תודה רבה.

דוברת לא מזוהה:

ורציתי להגיד גם שיש לי בן נכה צה"ל שהוא גם נפצע. כרגע יש לו דירה והוא גם, יש עוד הרבה לצערנו בכל הרחוב, פוסט טראומה עם רעשים וצעקות וזה. לא הייתי רוצה שזה,

ישראל קלרמן:

מאה אחוז.

דוברת לא מזוהה:

יגיע לשם.

ישראל קלרמן:

אוריאל אלבז, בבקשה.

אוריאל אלבז:

טוב, עיריית ירושלים בעצם עוסקת בתכנון של המתחם הזה כבר שנים ארוכות. אנחנו אחרי בדיקה של חלופות שונות לרעיונות שונים במתחם הזה, למיקום כזה, למיקום כזה. כל וורסיה אפשרית כמעט נבדקה פה, הכל תוך שיח בכל, לאורך כל הדרך. תביא וורסיה, יתחלפו פה רק המתנגדים, ואין וורסיה שאתה יכול להגיד שהיא וורסיה שמקובלת. אנחנו אחרי הרבה הרבה וורסיות הגענו

למסקנה שזאת התכנית הטובה ביותר למתחם הזה, ואני אסביר גם כן למה. אני בכל אירוע, בכל אירוע כזה מאד מאד משמעותי, עיריית ירושלים הולכת להרוס פה שני בתי ספר קיימים, פעילים. אין פה תוספת תלמידים. התלמידים קיימים,

ישראל קלרמן:

שמעתם?

אוריאל אלבז:

גם באילנות וגם בבית ספר גוננים. אנחנו הולכים לסדר את הרווחה שלהם ולתת להם מבנה שמתאים לשנים האלו, ולא לפני עשרות שנים,

ישראל קלרמן:

אוריאל,

אוריאל אלבז:

מי שהיה באילנות, קטסטרופה.

ישראל קלרמן:

אוריאל, אתה רוצה, צריך להיות פה, אם אתה לא, אם לא מסודר לך אז אני אגיד לך כמה דברים שאני זוכר שדיברו מאד לעניין. לא יודע אם (לא ברור) מתנגדים אחרים, אבל יש פה, העברתם בית ספר ממקום שהיה, לפי כל מי שיושבים פה, במקום יותר טוב למקום פחות טוב. אתם הורסים פה גן שהשקעתם עכשיו 2 מיליון ואתם הורסים פה דברים שהשקיעו עכשיו לאחרונה ואתה אומר שזה כבר שנים שמתכננים, אתה יכול להסביר לי איך זה יכול להיות? אתה מתכנן ומגיע למצב הזה והורס דברים שהשקענו עכשיו מיליונים ורק מפריע לתושבים שנמצאים פה? אתה רואה,

יהודה פרוידינגר:

למה התכנית (לא ברור) ?

ישראל קלרמן:

(לא ברור) הם דיברו פה מאד לעניין ואתה עכשיו מספר לי על התלמידים. זה אני הבנתי ואני יודע, התלמידים יהיו פה. אבל איפה ומה? תתייחס למה שטענו פה. על זה תענה לי.

אריאל גולן:

החניות, החניות.

ישראל קלרמן:

על זה תענה לי, ואחרי זה גם על התנועה כמובן וכל מה שהם אמרו. צריך לפי, שמעת פה את הדברים, התבקשת לרשום,

יהודה פרוידינגר:

למה התכנית שיואל אבן אמר (לא ברור) ?

ישראל קלרמן:

ביקשתי תשובות, זה הכל, אני רוצה תשובות.

אוריאל אלבז:

ישראל, ישראל היקר,

ישראל קלרמן:

כן.

אוריאל אלבז:

עיריית ירושלים משקיעה בתנאים של התלמידים הרבה מאד, והגישה היא שגם אם יש להם שנתיים שלוש ארבע לחיות במבנה הזה הם יחיו בתנאים טובים תוך השקעת המשאבים המתאימים, כך נעשה באילנות, כך נעשה גם בעניין של גני הילדים.

ישראל קלרמן:

עוד פעם אתה חוזר לתלמידים, ללא התייחסות לתושבים, זה מה שאני שואל. ללא התייחסות לתושבים? רק לתלמידים?

אריאל גולן:

(לא ברור) זה לא מעמיס על התושבים יותר,

יהודה פרוידינגר:

לא, הוא מסביר לך, השקענו 2 מיליון בגן למרות שהוא הולך להיהרס כי אנחנו גם בשנתיים האלו חשוב לנו,

ישראל קלרמן:

אה,

יהודה פרוידינגר:

שלילדים יהיה גן טוב.

ישראל קלרמן:

זה מה שנתת תשובה. לא, אני מדבר עכשיו, הבנתי.

יהודה פרוידינגר:

הוא אומר,

ישראל קלרמן:

לא, חשבתי שאתה מדבר איתי עוד פעם על בית הספר.

אוריאל אלבז:

ילד, ילד,

יהודה פרוידינגר:

בשביל הילדים משקיעים 2 מיליון גם בשביל שנתיים.

אוריאל אלבז:

ילד שצריך לחיות את מחזור חייו בגן ילדים לצורך העניין שלוש שנים במקסימום, אוקי? לא צריך לחיות בתנאים,

ישראל קלרמן:

בסדר, סליחה. חשבתי שאתה עונה לי,

אוריאל אלבז:

זה מענה (לא ברור) ,

ישראל קלרמן:

תענה על השאלות האחרות, יותר טוב.

אוריאל אלבז:

השקענו, אכן אנחנו משקיעים, וזה מה שמחייב אותנו,

ישראל קלרמן:

טוב.

אוריאל אלבז:

מחייבת אותנו המציאות. הריסת שני בתי הספר האלו היא באישור משרד החינוך. למה אני מדגיש את זה? כי משרד החינוך כדי לאשר לי הריסת בית ספר, אני צריך להצדיק את ההריסה של בית הספר הזה. בדרך כלל במתחמים כאלו מה משכנע את משרד החינוך? משכנע אותו זה שאני בא ואומר לו, תקשיב, מתחם שנבנה, מתוכנן לפני עשרות שנים בצורה לא יעילה, והיום בהתחדשות עירונית אין ברירה וזה מה שאנחנו עושים, לוקחים את כל המתחמים האלו, הורסים, בונים מחדש הרבה יותר. כי אחרת אי אפשר לתת מענה.

יהודה פרוידינגר :

למה לא (לא ברור) ?

אוריאל אלבז :

משרד החינוך, משרד החינוך, משרד החינוך, ברשותך כי זה קוטע לי פשוט את חוט המחשבה וזה, אני רוצה לביא רגע את הרעיון ואני דיברתי עם מלי המון בעניין הזה, אנחנו מדברים כל הזמן.

ישראל קלרמן :

למה לא הגעתם להסכמות?

אוריאל אלבז :

משרד החינוך רצה לכתחילה וזאת הייתה התכנית המקורית, היו מתוכננים פה שלושה בתי ספר וזה היה התנאי של משרד החינוך לאשר לנו את ההריסה, בתנאי שאנחנו מתייעלים. מה זה מועיל אם אני הורס שני בתי ספר ובונה שני בתי ספר חדשים? אכן יותר מרווחים, אבל לא הרווחתי תוספת. אנחנו בגלל, סליחה, זה מפריע, חברים, סליחה. בגלל השיח האינטנסיבי פה עם התושבים כולל פגישות אצל ראש העיר, ראש העיר קיבל החלטות ואמר, שניים ישנם, שניים יהיו, אני לא מוסיף בית ספר כדי להקל פה על התושבים וכל הטענות שנשמעו פה. תנועה ורעש וילדים ו-ו-ו-ו, זה שטח, ישראל, אתה יודע, אתה יושב פה הרבה, של למעלה מ-9 דונם לשני בתי ספר שאחד מהם חינוך מיוחד שהוא לא דורש הרבה דונם, יכלו להיבנות פה ב-9 דונם שלושה בתי ספר, חד משמעית, שאחד מהם חינוך מיוחד. ראש העיר קיבל החלטה והנחה אותנו שני בתי ספר ולא יותר. זאת אומרת, אנחנו מתכננים פה ברווחה עצומה. לא מתווסף פה תלמיד אחד, אנחנו מסדירים את הרווחה,

ישראל קלרמן :

המיקום?

אוריאל אלבז :

של הילדים. עכשיו המיקום, גם כשאנחנו ניגשים למתחם כזה, הלא אם אני רוצה היום לבנות את גוננים חדש באותו מקום, אני צריך לקחת 700 תלמידים, למצוא להם מקום, להעביר אותם לשם,

להרוס את בית הספר, לבנות אותו מחדש ולהחזיר אותם הביתה. ויש לנו, יש לנו היום בעיר כאלו, יש לי היום על השולחן עשרה אירועים כאלו שאני צריך להוציא תלמידים, להרוס, לבנות. אין לי ברירה אלא לבנות בצורה בינוי פינוי, בינוי פינוי. אין לי דרך אחרת.

מלי ששון:

לפגוע בכל כך הרבה תושבים?

אוריאל אלבז:

עכשיו, רגע, הילדים האלו,

מלי ששון:

ומה שהיה לנו (לא ברור) ,

אוריאל אלבז:

רגע, חבריה, לא להפריע, מלי , לא להפריע, לא להפריע,

מלי ששון:

השכונה שלנו היא פינוי בינוי, סליחה,

אוריאל אלבז:

לא הפרעתי לך, לא הפרעתי לך,

מלי ששון:

לא, הם צריכים לדעת,

אוריאל אלבז:

מלי,

מלי ששון:

השכונה שלנו מיועדת לפינוי בינוי.

אוריאל אלבז:

מלי,

מלי ששון:

לא בינוי פינוי.

אוריאל אלבז :

מלי, תכבדי בבקשה, אל תפריעי.

מלי ששון :

(לא ברור) צריך לדעת.

אוריאל אלבז :

מלי. עכשיו, ישראל, ישראל, עכשיו, נגיד והייתי מוצא מבנה לשכירות. אין במרחב הזה מבנה לשכירות, אין סיכוי. זאת אומרת, 700 ילדים ש-95% מהם גרים ברמה המיידית של הליכה רגלית, אני צריך להעביר אותם לאן בדיוק? לתלפיות לאיזה מבנה תעשייתי או משהו כזה? ולכן הפתרון פה, ולכן הפתרון פה הוא, חלק מ-,

ישראל קלרמן :

בינוי בינוי בינוי.

אוריאל אלבז :

חלק מהעקרונות לפתרון פה זה בינוי בינוי בינוי. אוקי? עכשיו, שכונת גוננים ואנחנו בונים שם לא מעט, אנחנו בונים את זה, אנחנו בונים את המשתלה, אנחנו מתכננים את פלא הקיים, את פלא על יסודי העתיד, יש לנו לא מעט ואנחנו מנהלים פה שיח אינטנסיבי עם השכונה. השכונה מוגדרת ומתעדפת ומבקשת מאיתנו, דרך אגב, תכנית שהייתה אצלכם פה לא מזמן. אתה יודע על מה המינהל הקהילתי הגיש התנגדות? יש יותר מדי חניה בפרויקט שאנחנו מציעים, בפלא. למה? כי השכונה מעודדת הליכתיות. אנחנו מעודדים הליכתיות ועשינו הרבה כדי להסדיר פה את כל שבילי הגישה מסביב בהבנה ברורה,

דוברת לא מזוהה :

לא נכון, זה טעות, אתה מטעה,

אוריאל אלבז :

לא להפריע, אל תפריעו.

ישראל קלרמן :

שש, מי שרוצה שירשום לו, ואחרי זה יהיה לכם זכות.

אוריאל אלבז :

חבר'ה, זה לא הוגן.

ישראל קלרמן:

אבל תנו לאוריאל לשמוע אותו עד הסוף.

אוריאל אלבז:

זה לא הוגן.

ישראל קלרמן:

כן, אוריאל.

אוריאל אלבז:

זה לא הוגן. אנחנו נותנים דגש מאד על הליכתיות וגם עשינו גם בפרויקט הזה. בסופו של דבר כולם מתנקזים אל שער הכניסה היחיד. יש מקרים שאנחנו מסכמים עם חירום וביטחון כניסה נוספת על פי ההנחיות שלהם, זה לא בהכרח האירוע הזה. ייתכן שהמציאות תלמד שכן. עכשיו, היתרון הוא שהילדים מתפזרים ולא מגיעים מנקודה אחת. מלי, מבחינתי אפשר להחזיר את התמונות שלך על העומסים בהורקניה. העומסים בהורקניה הולכים להיות מטופלים, למה? כי חלק,

(מדברים ביחד)

אוריאל אלבז:

לא להפריע.

ישראל קלרמן:

רגע, רגע, רגע,

אוריאל אלבז:

לא מכובד.

ישראל קלרמן:

רגע.

אוריאל אלבז:

לא מכובד.

ישראל קלרמן:

אוריאל, אוריאל, תדבר אלינו רגע, אני באמת רוצה לדעת, אני ראיתי תמונות שלא נראות טוב, אני,

אוריאל אלבז :

ישראל, כל האירוע היום, מבחינתי אפשר להחזיר את התמונות ואתה,

ישראל קלרמן :

אני זוכר אותם.

אוריאל אלבז :

ואנחנו מכירים אותם. אני אסביר לך את האירוע. אותה נקודה שבה גוננים יוצאים, אותה נקודה של רכבי ההסעות של אילנות, ושביל, לא שביל, כניסה יציאה, חוצים את הורקניה, נכנסים מאותה נקודה, אם בא מישוהו לצאת הוא לא יכול. תפנה אחורה, עכשיו יש שמה עבירות בנייה שפולשות ומצמצמות את השביל. אז הרכב כדי לצאת, ומישוהו רוצה להיכנס חוסם את הורקניה. כל האירוע מתרחש על הורקניה. מה אנחנו עושים? חלק מהצמצום של הבינוי המוצע פה, אנחנו לוקחים למעלה מדונם וחצי לטובת סובה פנימית שיורדת מהורקניה פנימה, שנכנסים בנקודה, יוצאים מנקודה שניה, נכנסים לנקודה ויוצאים מנקודה שניה בצורה הרבה יותר מבוקרת, הרבה יותר זורמת ושוב אני מדגיש, ישראל, וזה נקודה קריטית באירוע הזה,

ישראל קלרמן :

זה בתב"ע?

אוריאל אלבז :

מה?

ישראל קלרמן :

זה בתב"ע?

אוריאל אלבז :

זה בתב"ע,

ישראל קלרמן :

(לא ברור) מקומית.

אוריאל אלבז :

בתב"ע, ובהסדרה הסופית של המתחם הזה,

מלי ששון :

סליחה, בתב"ע ש-,

ישראל קלרמן:

אני רק מקווה, אני רק מקווה שמלי לא תבוא להתנגד לתב"ע ההיא.

מלי ששון:

(לא ברור) שלא אושרה, זאת התב"ע שלא אושרה.

ישראל קלרמן:

אבל היא תאושר בעזרת השם.

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

אם לא תבואי להתנגד.

מלי ששון:

סליחה, למה היא תאושר?

דובר לא מזוהה:

אם היא תאושר אז כן.

ישראל קלרמן:

למה לא?

מלי ששון:

אם יבואו איתנו (לא ברור) ,

ישראל קלרמן:

זה ייטיב,

מלי ששון:

לא נתנגד?

אוריאל אלבז:

גם לא בתב"ע, גם לא, התב"ע מוסיפה עוד שמונה או תשע חניות,

(מדברים ביחד)

מלי ששון:

לא, הוא (לא ברור) ,

ישראל קלרמן:

אה. רגע,

מלי ששון:

הם מטעים אותך,

אוריאל אלבז:

ההסדר, ישראל,

ישראל קלרמן:

מלי, אחרי זה.

מלי ששון:

הם מטעים אותך,

אוריאל אלבז:

ההסדר,

ישראל קלרמן:

גם לא בתב"ע מה הוא אומר. מצוין. כן.

אוריאל אלבז:

גם במצב הנוכחי אנחנו מסדירים את רוב ההסדר, התב"ע תאפשר עוד טיפה, נוסיף עוד שמונה מקומות,

מלי ששון:

אני לא מרשה לדבר על התב"ע, התב"ע לא אושרה,

ישראל קלרמן:

לא על התב"ע,

מלי ששון:

לא לדבר על התב"ע,

ישראל קלרמן:

ירדנו מהתב"ע.

מלי ששון:

זהו.

ישראל קלרמן:

כן.

אוריאל אלבז:

ואני מדגיש את הנקודה הקריטית, הנקודה הקריטית שהיא בסיס לכל האירוע הזה. חברים, אין פה תוספת תלמיד אחד.

ישראל קלרמן:

הבנו. מה לגבי החלק הירוק שהיא אמרה?

אוריאל אלבז:

אנחנו מסדירים, אנחנו מסדירים מציאות קיימת.

ישראל קלרמן:

אוריאל,

אוריאל אלבז:

כן.

ישראל קלרמן:

אוריאל, מה לגבי מה שהיא סיפרה עם הירוק, שלקחתם חלק מהירוק. זה נכון?

אוריאל אלבז:

יש פה אירוע עם הירוק של תכנון שהיה לכאורה חוסר תיאום. היינו בשטח, סיירתי עם מלי, שתינו מים קרים ביום קיץ חם, ירדנו החוצה, דיברנו על המעבר אל בית הספר, אל בית הכנסת שלה, בטיפול בגדר, נתתי הנחיות ברורות, חבר'ה, לא חוסכים פה שקל, תעשו את כל מה שנדרש.

מלי ששון:

אתם מבזבזים יותר (לא ברור) ,

ישראל קלרמן:

אז למה היא באה לפה היום?

אוריאל אלבז:

רגע. ויש תיאום מלא עם התכנון של,

ישראל קלרמן:

למה היא באה?

אוריאל אלבז:

יש תכנון, יש תיאום מלא עם השצ"פ, הפיתוח של השצ"פ הוא חלק פועל יוצא מהקידום של התכנית שלנו,

ישראל קלרמן:

הקטנתם אותו? הקטנתם אותו?

אוריאל אלבז:

(לא ברור) הוא לא היה קורה.

ישראל קלרמן:

הקטנתם אותו?

אוריאל אלבז:

הגדלנו אותו.

ישראל קלרמן:

הגדלתם?

אוריאל אלבז:

אנחנו הפרשנו מהשטח החום של בית הספר, הפרשנו שטח,

ישראל קלרמן :

לירוק?

אוריאל אלבז :

לטובת הירוק כדי להגדיל אותו, וזה גם כן פועל יוצא של שיחות ארוכות עם התושבים.

יהודה פרוידניגר :

מה אתם עושים עם סניף,

ישראל קלרמן :

תודה,

אוריאל אלבז :

אני אמרתי והמלצתי למלי,

יהודה פרוידניגר :

מה אתם עושים עם הסניף של תנועות הנוער?

אוריאל אלבז :

אמרתי והמלצתי למלי בצורה הכי פתוחה, אמרתי לה, מלי, אל תיגשי להתנגד. אנחנו מבקשים פה 110% כשאתה יודע שהמחוזית מבקשת 240 ו-320% בשטחים חומים. עשינו פה את המינימום. את תלכי למחוזית, המחוזית תכפה עליי אחוזי בנייה הרבה יותר גבוהים,

מלי ששון :

נגיע לבית משפט, אין בעיה,

אוריאל אלבז :

תחסכי את האירוע.

מלי ששון :

אני הולכת למחוזית, (לא ברור) ,

אוריאל אלבז :

היא לא קיבלה את ההצעה שלי,

ישראל קלרמן:

חניות.

אוריאל אלבז:

נושא החניות,

יהודה פרוידינגר:

תנועה, תנועה, חבר'ה.

אוריאל אלבז:

הלוואי ואני בכל פרויקט בירושלים מגיע להסדר חניה כזאת. כתוצאה מכך שאנחנו מפרישים למעלה מדונם וחצי להסדרה הזאתי אנחנו מתקרבים לתקן ב-100%. כל החניות האלו משעת אחר הצהרים עומדים לרשות התושבים. כל החניות האלו בסופי שבוע וחגים.

מלי ששון:

(לא ברור) ,

ישראל קלרמן:

לא להפריע, לא להפריע.

מלי ששון:

(לא ברור) בלילה,

אוריאל אלבז:

בתי הספר זה השכנים היותר טובים שיש. בלילה הם לא נמצאים שם, בחגים הם לא נמצאים, בשבתות נמצאים?

ישראל קלרמן:

מה עם רעש בכל היום, (לא ברור) משהו נגד הרעש?

אוריאל אלבז:

חבר'ה,

מלי ששון:

לא נכון.

ישראל קלרמן:

אוריאל, שתבנה את זה בצורה כזאת שיהיה פחות רעש.

אוריאל אלבז:

חבר'ה, הפתרון הוא,

ישראל קלרמן:

אני יכול לבקש?

אוריאל אלבז:

לעבור למושב.

ישראל קלרמן:

לא, עזוב רגע, שניה,

מלי ששון:

מה?

אוריאל אלבז:

זה עיר,

ישראל קלרמן:

לא, לא, שניה,

אוריאל אלבז:

כן, זה עיר,

ישראל קלרמן:

שניה, שניה. אוריאל, עוד שאלה אחת, אחרי זה,

מלי ששון:

(לא ברור) שאנחנו נעבור למושב? אנחנו,

ישראל קלרמן:

אחרי זה פרוידנגר.

מלי ששון:

נולדנו (לא ברור) ,

ישראל קלרמן:

שניה.

מלי ששון:

עשינו את שלנו, הכושי עשה את שלו.

ישראל קלרמן:

שניה.

מלי ששון:

איך אתה מעז לסלק אותי מהבית שלי?

אוריאל אלבז:

את מכירה,

ישראל קלרמן:

אוריאל אלבז,

אוריאל אלבז:

סביבה עירונית לא רועשת?

מלי ששון:

מה, אתה מסלק אותי מהבית שלי?

דוברת לא מזוהה:

כן, במצב הנתון הקיים זה סביבה עירונית לא רועשת,

ישראל קלרמן:

(לא ברור) אוכלוסייה מתבגרת.

דוברת לא מזוהה:

רעש בגדר הסביר.

מלי ששון:

מה אני מבקשת,

ישראל קלרמן:

אני מבקש לא להפריע לי רגע.

מלי ששון:

ישאל,

ישראל קלרמן:

אני לא רוצה שתפריע לי.

מלי ששון:

בית כנסת,

ישראל קלרמן:

אני לא רוצה, בגלל שמדובר באוכלוסייה מתבגרת כמו שהם אומרים, שהם פחות (לא ברור) יש שמה (לא ברור), אני שואל אם לקחת בחשבון גם את הבנייה הזאת של בית הספר שיהיה ממנו פחות רעש ופחות יפריע לשכנים,

אוריאל אלבז:

ישראל,

ישראל קלרמן:

שגרים בסביבה הקרובה?

אוריאל אלבז:

אנחנו בונים, אני בונה היום בעיר,

ישראל קלרמן:

כן?

אוריאל אלבז:

220 פרויקטים,

ישראל קלרמן:

כן?

אוריאל אלבז:

של גני ילדים ובתי ספר. הרגישות מול התושבים היא עצומה. אני חייב להגיד, בניגוד לבעבר, היום כל בתי הספר ממוזגים ברמה מאוד גבוהה כולל אוויר מאולץ שאנחנו עושים בהרבה מאד פרויקטים. מה זה אומר? זה אומר שהחלונות רוב הזמן סגורים, הפסקות זה הפסקות,

(מדברים ביחד)

מלי ששון:

אבל הם משחקים בחצר,

דוברת לא מזוהה:

לא נכון.

ישראל קלרמן:

נכון, נכון, אנחנו יודעים את זה, זה נכון מה שהוא אומר.

אוריאל אלבז:

(לא ברור) בלילה לא נמצאים,

דוברת לא מזוהה:

ולהיפך, צריך לעודד אותם לצאת לחצר ולא להמשיך,

אוריאל אלבז:

זה השכנים היותר טובים שיש.

ישראל קלרמן:

תודה רבה.

יהודה פרוידינגר:

רגע,

ישראל קלרמן:

יהודה פרוידינגר, שאלה אחרונה.

מלי ששון:

רגע, סליחה.

ישראל קלרמן:

(לא ברור) אנחנו באמצע דיון.

אוריאל אלבז:

ישראל, עוד נקודה,

ישראל קלרמן:

כן.

אוריאל אלבז:

עוד נקודה אחת אחרונה,

ישראל קלרמן:

כן?

אוריאל אלבז:

מזכיר לי פה האדריכל שכחלק מהחלופות שאנחנו בדקנו ותכננו ובגלל מה שנשמע פה מהתושבים, את מגרש הספורט, כי הייתה חלופה אחרת, הרחקנו צפונה, צפונה,

ישראל קלרמן:

שיהיה פחות רעש בזמן ההפסקות?

אוריאל אלבז:

בגלל, בדיוק.

ישראל קלרמן:

תודה רבה,

יהודה פרוידינגר:

רגע.

ישראל קלרמן:

יהודה פרוידינגר, בבקשה.

יהודה פרוידינגר:

אני רוצה לשאול האם אתם מוצאים פתרון לסניף של תנועות הנוער.

דוברת לא מזוהה:

ולגן ילדים.

ישראל קלרמן:

אוריאל, יש פתרון?

אוריאל אלבז:

יש פתרון במסגרת התב"ע.

יהודה פרוידינגר:

אפשר שזה יהיה תנאי? אפשר שזה יהיה תנאי להיתר?

ישראל קלרמן:

תנאי למה? תנאי להיתר שיצא מה?

אוריאל אלבז:

תנאי,

יהודה פרוידינגר:

לתחילת עבודות.

ישראל קלרמן:

לתחילת עבודות?

יהודה פרוידינגר:

הם יהרסו את הסניף ואיפה יהיו החניכים?

מלי ששון:

תנאי להיתר של התב"ע שעדיין לא מאושרת. יהודה, שלא יטעו אותך, תנאי להיתר של התב"ע,

אוריאל אלבז :

יהיה תב"ע, יהיה תב"ע,

ישראל קלרמן :

לא, יהודה, יהודה,

יהודה פרוידינגר :

מה, איפה יהיו החניכים?

ישראל קלרמן :

(לא ברור) זה כבר עבר פה,

יהודה פרוידינגר :

מה?

ישראל קלרמן :

עבר פה, התב"ע רצה, (לא ברור) ,

יהודה פרוידינגר :

אבל איפה ישימו את החניכים?

(מדברים ביחד)

יהודה פרוידינגר :

לא, שיהיה תנאי לתחילת עבודות,

ישראל קלרמן :

הוא עושה הכל מתחילתו, שיעבוד.

יהודה פרוידינגר :

תנאי לתחילת עבודות שיהיה מקום (לא ברור) ,

ישראל קלרמן :

אתה לא יכול תנאי להתחלת עבודות,

יהודה פרוידינגר:

למה לא? שימצאו מקום חלופי לתנועת נוער.

ישראל קלרמן:

אה, למקום עכשיו?

יהודה פרוידינגר:

כן. הוא הורס היום את הסניף, הוא הורס את הסניף.

ישראל קלרמן:

זה כן.

מלי ששון:

(לא ברור) הוא הורס להם.

ישראל קלרמן:

זה פתרון ביניים זמני.

יהודה פרוידינגר:

תנאי להתחלת עבודות,

מלי ששון:

יהודה, סליחה,

יהודה פרוידינגר:

שימצאו להם מקום אחר.

מלי ששון:

ומה עם גן הילדים? אתה אחראי על הבני עקיבא, מה עם הגן ילדים?

יהודה פרוידינגר:

תנאי להתחלת עבודות על המבנה ולהרוס, שימצאו מקום חלופי לסניף של תנועות הנוער.

דוברת לא מזוהה:

רגע, יש מקום חלופי.

יהודה פרוידינגר:

אם יש מקום חלופי אז בסדר, אז מה אכפת לכם (לא ברור) ?

ישראל קלרמן:

לא, אין לה בעיה, אוריאל, זה בסדר גמור.

דוברת לא מזוהה:

יש מקום חלופי (לא ברור) מבקשת שלא יהיה שם,

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

ואיפה את גני הילדים עושים?

מלי ששון:

לא, אין בעיה, אני אומרת, לא,

יהודה פרוידינגר:

(לא ברור) מקום לגני הילדים?

ישראל קלרמן:

שניה, יהודה, יהודה, שניה. גני הילדים איפה אתה שם אותם?

דוברת לא מזוהה:

אז יש פתרון חלופי,

מלי ששון:

(לא ברור) שיגידו.

ישראל קלרמן:

את גני הילדים איפה אתה שם?

אוריאל אלבז:

יש חלופי.

ישראל קלרמן:

יש, תודה רבה. וייצמן, שאלה אחת של וייצמן, אוריאל.

יוחנן וייצמן:

אוריאל, או אליך או יש פה יועץ תנועה. כמה חניות יש היום?

(מדברים ביחד)

אוריאל אלבז:

חניות לבית ספר היום?

דובר לא מזוהה:

היום יש שלוש (לא ברור) ,

אוריאל אלבז:

שלוש חניות,

(מדברים ביחד)

יוחנן וייצמן:

בסדר, אני לא מדבר, אני מדבר מבחינה סטטוטורית, מבחינה 5166 ב'.

מלי ששון:

(לא ברור) ,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) חניה.

מלי ששון:

אם את לא מבינה אז (לא ברור) ,

דוברת לא מזוהה:

(לא ברור) על מה הוא מדבר, על חניה. הוא מדבר על החניות.

ישראל קלרמן:

זהו. רבותי, אני רוצה עוד להגיד לכם מילה אחת. אני רוצה להגיד לכם (לא ברור) הדיון.

יוחנן וייצמן:

אנחנו כעת הולכים,

(מדברים ביחד)

יוחנן וייצמן:

כעת אין שום חניה,

ישראל קלרמן:

כן?

יוחנן וייצמן:

בונים בניין (לא ברור) ,

ישראל קלרמן:

הוא נותן לך לפי,

יוחנן וייצמן:

לא, הוא לא נותן, הוא לא נותן.

ישראל קלרמן:

הוא אמר שכן.

יוחנן וייצמן:

לא, הוא נותן תקן רק על שמונה כיתות.

(מדברים ביחד)

יוחנן וייצמן:

מה?

ישראל קלרמן:

טוב, אני רוצה רגע להבין,

מלי ששון:

ישראל, רגע,

ישראל קלרמן:

שניה, שניה,

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

רבותיי, אני רוצה רגע להגיד לכם. שמענו אתכם בקשב רב, את כולם, שמענו את התשובות. יש לכם זכות להגיב אבל התגובה היא תגובה קצרה ותמציתית על מה ששמעתם, אם יש לכם משהו נגד זה, ואנחנו מסיימים את הדיון. אני הולך לפי הסדר וזה. בבקשה.

דובר לא מזוהה:

כבודו טען,

ישראל קלרמן:

דבר אליי. דבר אלינו.

דובר לא מזוהה:

הוא טען,

ישראל קלרמן:

דבר דבר. כן?

דובר לא מזוהה:

שהסיבה העיקרית שבגללה צריך לבנות את בית הספר במקום אחר זה כי כרגע אין איפה לשים את התלמידים למשך זמן הבנייה.

ישראל קלרמן:

נכון.

דובר לא מזוהה:

טענה ש-, סליחה, לא, אלף היא לא טענה רצינית, הבנות שלי היו בבר יוחאי בבית ספר חלופי עד שבנו להם את בית ספר פלך. יש, זאת אומרת, יש שורה של בתי ספר באזור שמשמשים לדברים כאלה, ואם הסיפור אומר שצריך לחכות עוד שנתיים עד שמבנה כזה יתפנה, אז אפשר לחכות עם זה עוד שנתיים,

ישראל קלרמן:

נבדוק את זה, תודה.

דובר לא מזוהה:

שניה. ביציאה מנקודת הנחה שאתה מסכים איתי, כי בעצם אתה לא חלקת עליי שהמיקום הנוכחי של בית הספר,

ישראל קלרמן:

(לא ברור) זה מה שאמרת,

דובר לא מזוהה:

(לא ברור) אגף.

ישראל קלרמן:

תודה, ייבדק. תודה. מי עוד רוצה להגיד?

אוריאל אלבז:

חולק עליך לחלוטין,

ישראל קלרמן:

מלי.

אוריאל אלבז:

חולק עליך לחלוטין. חולק עליך לחלוטין, הוא לא (לא ברור) ולא כלום, כי האירוע על הורקניה, ואתה תוקע את הורקניה, בו בזמן שאני משנה את המצב.

ישראל קלרמן:

מה, אוריאל?

דוברת לא מזוהה:

אתה לא משנה.

אוריאל אלבז :

אז,

דובר לא מזוהה :

אתה לא משנה את המצב.

אוריאל אלבז :

אז תתעמק, ידידי, עוד קצת, תתעמק עוד קצת,

ישראל קלרמן :

אוריאל, אני לא שומע את התשובה, אוריאל,

אוריאל אלבז :

ודבר איתי אחר כך. בסדר?

ישראל קלרמן :

אוריאל, אוריאל, לא, זה חשוב לי לשמוע.

אוריאל אלבז :

לא, לא,

ישראל קלרמן :

שניה,

אוריאל אלבז :

אני הדגשתי ואמרתי,

ישראל קלרמן :

אני גם אמרתי את זה מקודם לוייצמן,

אוריאל אלבז :

לא לבלבל, לא לבלבל את האנשים.

ישראל קלרמן :

לא, אתה אומר,

אוריאל אלבז :

האירוע היום על הורקניה, אני מוריד אותו מהורקניה. אני מסיט אותו הצידה בהסדר תנועה,

ישראל קלרמן :

לא, אבל,

מלי ששון :

לאן הצידה?

(מדברים ביחד)

מלי ששון :

לאן הצידה?

ישראל קלרמן :

לא, לא, לא, שניה,

אוריאל אלבז :

בשטח שלי.

ישראל קלרמן :

שניה, שניה, אוריאל,

מלי ששון :

סליחה, ואיפה יהיה אילנות?

ישראל קלרמן :

אוריאל,

דובר לא מזוהה :

הוא עדיין בהורקניה.

דובר לא מזוהה :

איפה?

מלי ששון:

אבל איפה?

דובר לא מזוהה:

אתה לא מסיט אותו מהורקניה.

אוריאל אלבז:

אתה יכול להמשיך זה, אבל דונם וחצי מין סובה פנימית, זה לא המצב בהורקניה היום.

ישראל קלרמן:

אוריאל, אבל (לא ברור), אוריאל,

אוריאל אלבז:

אני מבין שאתה מעדיף את המצב היום.

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

חברים, רגע, אני, נסגר,

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

הם לא נותנים לדבר. אוריאל, אני רוצה רגע להבין,

מלי ששון:

אין את זה פה.

ישראל קלרמן:

(לא ברור) עכשיו אמרת משהו אחר. אתה אומר שהמיקום, זה מה ששמעתי בתשובה שלך, שהמיקום פה הוא לא (לא ברור),

אוריאל אלבז:

לא, לא אמרתי את זה, מה פתאום?

ישראל קלרמן:

אז למה אמרת, בשביל מה הזכרת את הבינוי פינוי פינוי בינוי? בינוי פינוי.

אוריאל אלבז:

אני אמרתי,

ישראל קלרמן:

אמרת שאתה חייב לעשות את זה בגלל בינוי פינוי, אתה עכשיו אומר דבר אחר.

אוריאל אלבז:

ישראל, אם אני נשאר במצב שהאדון פה מציע,

ישראל קלרמן:

אם אתה בונה את זה איפה שזה קיים היום,

אוריאל אלבז:

כן. בוא נאמר ש-,

ישראל קלרמן:

זה לא יותר טוב להם?

אוריאל אלבז:

מה?

ישראל קלרמן:

זה לא יותר טוב להם?

אוריאל אלבז:

לא.

ישראל קלרמן:

למה?

אוריאל אלבז:

לא, אני אסביר, אני אסביר.

ישראל קלרמן:

כי אתה לא (לא ברור) להם דונם וחצי? מה?

אוריאל אלבז:

אני אסביר. אני אסביר. בית ספר יסודי 24 כיתות שאנחנו בונים היום הוא דורש תא שטח גדול מאוד. לא יהיה לי אפשרות, אין לי מצב לייצר את פתרון התנועה והחניה שאני מציע היום כשאני מעביר את אילנות לשם כי הוא דורש פחות תא שטח. המצב בהורקניה היום הוא קטסטרופלי ואני מסכים עם זה, כי הכל קורה באותה נקודת ניקוז,

ישראל קלרמן:

לא, (לא ברור) שאמרת.

אוריאל אלבז:

שברגע נסתמת.

ישראל קלרמן:

שמעתי משהו אחר.

אוריאל אלבז:

אני פורש את זה.

ישראל קלרמן:

אז בשביל מה אמרת את הסיפור, הבינוי בינוי בינוי, כי אמרת את זה, אמרת שאין לך אפשרות ואין לך איפה לשים אותם, אתה שם פה את הבינוי בינוי? כי זה מה שאמרת, לכן הוא צדק במה שהוא טען (לא ברור), אבל אם אתה אומר עכשיו משהו אחר אז אני מקבל את מה שאתה אומר.

אוריאל אלבז:

אני אומר, גם לו יצויר, גם לו יצויר שהייתי (לא ברור) בעניין הזה בצורה של בינוי בינוי בינוי, פותר ממילא את כל האירוע הזה,

ישראל קלרמן:

בסדר,

אוריאל אלבז:

הרבה יותר טוב, זה הכל.

ישראל קלרמן:

מאה אחוז. טוב. אחרונה. (לא ברור) רגע,

יהודה פרוידינגר:

(לא ברור) בדנמרק?

ישראל קלרמן:

שניה. עו"ד לרנר, כן.

אוריאל אלבז:

(לא ברור) דנמרק 30,

ישראל קלרמן:

עו"ד לרנר, בבקשה. אוריאל.

דוברת לא מזוהה:

רגע,

אוריאל אלבז:

כל בית ספר,

ישראל קלרמן:

מה (לא ברור) ?

אוריאל אלבז:

(לא ברור) שלו זה דנמרק. בדנמרק יש, שני מוסדות יש בדנמרק.

(מדברים ביחד)

עו"ד שרי לרנר:

אם אני מבינה נכון את התבנית,

מלי ששון:

תנו לשרי לדבר.

עו"ד שרי לרנר:

אני חיפשתי את הדונם וחצי עם סובה פנימית, נכון? זה בעתיד אבל.

ישראל קלרמן:

נכון.

עו"ד שרי לרנר:

זה התכנית העתידית, זה לא היום.

יהודה פרוידינגר:

נכון .

עו"ד שרי לרנר:

זה יהיה מתי שזה יהיה, כמו שאמרתי קודם.

ישראל קלרמן:

זה יהיה מיד.

עו"ד שרי לרנר:

זה יהיה מתי שזה יהיה, התב"ע שאנחנו מדברים עליה עוד לא הופקדה, עוד לא הייתה בכלל במחוזית כדי,

אוריאל אלבז:

זה לא תלוי תב"ע, זה לא תלוי תב"ע.

(מדברים ביחד)

עו"ד שרי לרנר:

אבל זה,

אוריאל אלבז :

זה לא תלוי תב"ע,

עו"ד שרי לרנר :

אני הבנתי אותך, אבל, התחלתי להגיד אבל, אבל גם אם זה לא תלוי תב"ע, זה לא אומר שזה ייעשה.

אוריאל אלבז :

אז חשוב לי לענות,

עו"ד שרי לרנר :

אנחנו לא יכולים, רגע,

אוריאל אלבז :

חשוב לי לענות.

עו"ד שרי לרנר :

אבל אני אסיים,

אוריאל אלבז :

חשוב לי לענות.

עו"ד שרי לרנר :

אבל אני אסיים את המשפט ואתה לא יכול לענות, זה נגמר. אנחנו, נגמר. אני אומרת,

אוריאל אלבז :

לא, אם את רוצה תשובה,

עו"ד שרי לרנר :

שכל,

אוריאל אלבז :

אז יכול להיות ש (לא ברור) ,

עו"ד שרי לרנר :

אני לא רוצה תשובה, אני אגיד לך מה אני רוצה להגיד, בסדר?

אוריאל אלבז :

כן.

עו"ד שרי לרנר :

אנחנו כולנו יודעים שיש כוונות טובות. אני לא אומרת אחרת. אני לא אומרת, אני לא מדברת בשביל אף אחד אחר,

אוריאל אלבז :

כן, תודה.

עו"ד שרי לרנר :

אני אומרת על עצמי, ויש לי ניסיון איתך, ניסיון טוב איתך גם. בסדר? אבל אנחנו לא יכולים לדעת שכל זה ייעשה, כי אנחנו מכירים מספיק פרויקטים, אני יכולה לעשות איתכם טיול, הפרויקטים שהתחילו בתקופה שלי, כשאני ישבתי שם, שעוד לא גמרו אותם. בסדר? שעוד לא,

ישראל קלרמן :

תני דוגמה.

עו"ד שרי לרנר :

נגמר הכסף, האנשים התחלפו, איך וייס, אני לא יודעת. כל מיני. כן.

ישראל קלרמן :

אני לא מכיר.

עו"ד שרי לרנר:

ולכן, ולכן אני אומרת שאי אפשר היום, כמו שאמרתי קודם, אי אפשר היום לבנות, להגיד אנחנו משפרים להם את המצב כאשר אנחנו מדברים על משהו עתידי. אם בבקשה להיתר הזאת הכל היה פתיר, משהו אחר.

ישראל קלרמן:

לא, זה לא תב"ע,

עו"ד שרי לרנר:

פה זה לא.

ישראל קלרמן:

הם עושים את זה מיד. למה באמת, למה זה לא נמצא כבר ב (לא ברור) ? אם זה לא אותו תב"ע, למה זה לא נמצא עכשיו?

אוריאל אלבז:

בבקשה?

ישראל קלרמן:

למה הפתרון הזה לא נמצא עכשיו בהיתר הזה אם אתה לא צריך תב"ע בשבילו?

אוריאל אלבז:

כי השלמת ההסדר הזה במלואה מחייבת את ההריסה של גוננים. ברגע שאני הורס,

ישראל קלרמן:

זה רק בתב"ע הבאה?

דובר לא מזוהה:

לא בתב"ע, בהיתר.

אוריאל אלבז:

לא, לא, לא בתב"ע. עוד פעם, אני כדי להרוס את גוננים היום אני לא צריך שום אישור תב"ע. אני הורס את גוננים כי בניתי חדש. הרסתי את גוננים, ממילא,

ישראל קלרמן:

אה, ואז זה יהיה הפתרון.

אוריאל אלבז:

ואז ממילא מתאפשר לי להשלים את הפתרון הפנימי,

ישראל קלרמן:

תודה.

אוריאל אלבז:

לא תלוי תב"ע.

ישראל קלרמן:

מלי, בבקשה.

מלי ששון:

אוקי, קודם כל לגבי, השכונה שלנו היא לא בינוי פינוי, היא פינוי בינוי. בסדר? זה הוכרז, זה לא משהו שאני החלטתי,

ישראל קלרמן:

בסדר, זה לא קשור ל-, (לא ברור) מה שדיברנו,

מלי ששון:

בעיריית ירושלים (לא ברור) .

ישראל קלרמן:

זה לא קשור, זה אתם. כן?

מלי ששון:

זאת אומרת צריך לפנות ולבנות, זה מה שהם אומרים. תפנו,

ישראל קלרמן:

זה פינוי בינוי, נכון,

מלי ששון:

יופי.

ישראל קלרמן:

אבל לא במגרש החום.

מלי ששון:

אנחנו אומרים את אותו דבר.

ישראל קלרמן:

לא במגרש החום. כן.

מלי ששון:

תפנו היום את התלמידים, תפנו אותם, יש לנו,

ישראל קלרמן:

אבל הוא הסביר שזה,

מלי ששון:

רגע. יש, רגע, אני אגיד לך, יש בית ספר דנמרק שהוא ריק,

ישראל קלרמן:

הוא לא, הוא,

מלי ששון:

יש בית ספר,

ישראל קלרמן:

אבל,

מלי ששון:

שניה, אל תפריע,

ישראל קלרמן:

את לא שומעת מה שאני אומר לך. הוא הסביר שהמיקום היום, לא כמו שחשבנו מקודם שהמיקום פחות טוב רק בגלל (לא ברור) שאין לנו איפה לשנות, אלא הוא אומר שהמיקום הזה הכי טוב בשביל ההסדר הכולל, אז מה?

(מדברים ביחד)

מלי ששון:

אתה תחליט עכשיו,

ישראל קלרמן:

אז אל תציעי לי עכשיו לאיפה לפנות.

מלי ששון:

אתה תחליט מה יותר טוב.

ישראל קלרמן:

לא,

מלי ששון:

אתה תחליט, אני אתן לך.

ישראל קלרמן:

אני אומר,

מלי ששון:

תן לי לדבר.

ישראל קלרמן:

אז אל תגידי לי לאיפה לפנות, לפנות אני יודע.

מלי ששון:

אין בעיה. איפה אתה יודע? בית ספר, רגע, יש לנו בית ספר דנמרק.

ישראל קלרמן:

שמעתי.

מלי ששון:

בית ספר דנמרק שעושים עליו דילים מאחורי הגב שלנו ומביאים לנו תלמידים מכל העיר, לפעמים גם מבית שמש וממעלה אדומים. אז בשכונה שלנו יש בית ספר דנמרק שהיום לומדים שם תלמידי בית ספר פלא. תן לי רגע, ישראל. היום יושבים בית ספר פלא. בית ספר פלא ייבנה, אתה איתי?

ישראל קלרמן:

כן.

מלי ששון:

כשבית ספר פלא יעברו התלמידים של בית ספר פלא למקום שלהם ברחוב יוסי בן יועזר, התלמידים של בית ספר גוננים יצאו לשם, יבנו להם במקום שמהנדס העיר, דרך אגב מהנדס העיר הוא אחד המהנדסים הבכירים ביותר בארץ,

ישראל קלרמן:

(לא ברור) .

מלי ששון:

הוא החליט, יפה, הוא זה שאמר שהמקום הכי מתאים לבניית בית הספר זה להרוס אותו ולבנות אותו שם מחדש. זה אחד. לגבי ההתנגדות שלנו, יהודה פרוידנגר יודע שהייתה לנו, כשבנו את בית ספר פלא ביקשתי ממנו להכניס 1,000 מטר לטובת בני עקיבא, אז תחכו שיבנו. בונים אותו עכשיו, בונים אותו. התנגדנו גם בשביל שיכניסו לשם את בית ספר גוננים, את תלמידי בני עקיבא, וגם לחניה, ביקשנו שהחניה תיכנס לתוך, נכון יהודה? אמרנו שהחניה תהיה כמו בבית ספר קשת, שתהיה חניה שם מקורה, שיבואו, המורים ייכנסו. אז לא התנגדו מה שאוריאל אמר, רגע, זה אחד. יש לנו בית ספר גבעת גון שהיום גבעת גון באים לשם ילדים מכל הארץ, מכל הארץ, בית ספר יער,

יהודה פרוידנגר:

מכל העיר.

מלי ששון:

מכל העיר, מחוץ לעיר גם מגיעים בזה. ויש לנו את בית ספר לוריא, בית ספר לוריא שהוא ריק. שניה. זה אחד. אוקי. עכשיו, המהנדס,

ישראל קלרמן:

זהו, מלי, את לא יכולה (לא ברור) עכשיו.

מלי ששון:

רגע. המהנדס ש-, אני עונה למה שהוא אמר.

ישראל קלרמן:

בסדר, אז ענית,

מלי ששון:

המהנדס שהכין את התכנית הזאת שאמרתי לכם, להרוס ולבנות, מהנדס מנצרת, מהנדס ערבי מנצרת, בחור מאד מוכשר, מאד חכם, הוא בעצמו אמר לי, הוא יהיה מוכן לבוא להעיד, שמשדר החינוך הסכים לו, נתן לו את האישור ל-,

דובר לא מזוהה:

להרוס ולבנות.

מלי ששון:

לתכנית הזאת, לתכנית הזאת, להרוס ולבנות. אז יש לנו גם משרד החינוך. דבר שני, אין לנו פה איכות הסביבה, אין לנו את ה-,

ישראל קלרמן:

מה הכוונה אין איכות הסביבה?

מלי ששון:

אין אישור איכות סביבה,

ישראל קלרמן:

יהיה.

יהודה פרוידינגר:

יהיה, (לא ברור) ,

ישראל קלרמן:

הם לא יכולים בלי איכות הסביבה.

מלי ששון:

לא משנה, אין, תראה לנו ואחר כך תחליט, תן לנו,

יהודה פרוידינגר:

לא יבנו בלי אישור.

מלי ששון:

רגע. יש לנו,

רוחמה יעקבי:

לא, זה תנאי להיתר, להיפך.

מלי ששון:

תנאי ל-,

ישראל קלרמן:

וודאי, תנאי להיתר.

מלי ששון:

לא, תנאי להגשה.

ישראל קלרמן:

תנאי להגשה (לא ברור) ,

מלי ששון:

תנאי להגשה, תנאי להגשת הבקשה.

ישראל קלרמן:

תנאי לדיון.

דובר לא מזוהה:

זה תנאי לאישור.

ישראל קלרמן:

תנאי לדיון.

רוחמה יעקבי:

לא, לא, כתוב,

מלי ששון:

תנאי, לא, תנאי להגשת הבקשה.

(מדברים ביחד)

רוחמה יעקבי:

הורידו את התנאים להיתר,

מלי ששון:

תנאי להגשת הבקשה,

רוחמה יעקבי:

כן, זה ירד לתנאים להיתר, כן, כן, כן, אמרתי את זה בפניהם.

מלי ששון:

תנאי להגשת הבקשה איכות הסביבה. עכשיו, איכות הסביבה,

רוחמה יעקבי:

(לא ברור) מסמך אחד.

מלי ששון:

רגע. תנאי, תנאי, רגע, יועץ נגישות. הם אמרו שיש להם יועץ נגישות, אנחנו הבאנו יועץ נגישות. דרך אגב, אם אתה תקרא את ההתנגדות של המינהל הקהילתי, לא הקריאו את ההתנגדות של המינהל הקהילתי, לא של בית הכנסת ולא של הנכדים שלי יונתן ואיתמר שמייצגים את כל הילדים, בני הנוער, הילדים של השכונה. אז גם אותם לא הקראתם, תקריאו,

ישראל קלרמן:

טוב.

מלי ששון:

את ההתנגדויות שלהם ותתייחסו אליהם. זה אחד. עכשיו, לגבי המתפללים של בית הכנסת שיראו שאין להם איך להגיע לבית הכנסת, לא בחגים, לא בשבתות, לא בימי חול,

ישראל קלרמן:

אבל אמרת את זה קודם,

מלי ששון:

(לא ברור) אז,

ישראל קלרמן:

אני מבקש ממך להגיב, לענות על מה שהוא אמרת, את מתחילה (לא ברור) מהתחלה,

(מדברים ביחד)

מלי ששון:

רגע,

ישראל קלרמן:

צריך גם תשובה על זה,

מלי ששון:

(לא ברור) בית הכנסת היה צריך להקריא,

ישראל קלרמן:

אוריאל אלבז, אין מקום בבית כנסת לעבור?

מלי ששון:

שיתייחס לזה. אין, אין.

ישראל קלרמן:

ביתה כנסת, אתה חוסם אותו לגמרי?

מלי ששון:

אין, חוסמים אותו לגמרי.

ישראל קלרמן:

תודה.

מלי ששון:

אין אפשרות. רגע.

אוריאל אלבז:

יש דרך,

ישראל קלרמן:

יהיה דרך לבית הכנסת (לא ברור) ?

אוריאל אלבז:

בוודאי.

מלי ששון:

לא, אין, אין. תראה לנו.

(מדברים ביחד)

מלי ששון:

תראה לנו.

ישראל קלרמן:

מלי, סיימנו.

מלי ששון:

לא, שיראה לנו,

ישראל קלרמן:

תודה רבה, הסתיים הדיון.

מלי ששון:

שיראה לי איך אני מגיעה לבית הכנסת.

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

אריאל יעבוד על זה, לא יותר.

נלי צדוק:

תצאו לסיור עכשיו.

ישראל קלרמן:

תודה רבה. מה, מה נלי?

אריאל גולן:

תצאו לסיור היא אומרת.

ישראל קלרמן:

סיור.

אוריאל אלבז:

אם לדייק, אם לדייק את האמירה, היום השביל, בית הכנסת פשוט חוצה את המגרש שאנחנו נמצאים, מגרש הספורט. ההסדרה היא במסגרת השצ"פ (לא ברור) זה הכל.

ישראל קלרמן:

מאה אחוז. תודה רבה,

מלי ששון:

(לא ברור) תבואו לשטח,

ישראל קלרמן:

בעזרת השם.

מלי ששון:

תעשו סיור יחד איתי, בעזרת השם,

ישראל קלרמן:

לא בטוח שזה יהיה יחד איתך, אני לא יודע.

מלי ששון:

איתי. בסדר, תבואו, תעשו איתנו סיור, כמו שמהנדס העיר עשה, כמו ששרי עשתה, כמו שהעורך דין פה עשה. תבואו, תראו.

ישראל קלרמן:

תודה רבה.

מלי ששון:

תתרשמו,

ישראל קלרמן:

נלי,

מלי ששון:

תראו שאין לי דרך להגיע לבית הכנסת.

דובר לא מזוהה:

נראה לי שסיימנו.

אוריאל אלבז:

זהו, ישראל?

ישראל קלרמן:

תודה רבה, הסתיים הדיון. כולם משוחררים.

יהודה פרוידינגר:

תגיד, למה,

ישראל קלרמן:

תודה רבה.

אוריאל אלבז:

אני נשאר בגזרה, אם יהיה עוד שאלות?

יהודה פרוידינגר:

אוריאל, אוריאל, אוריאל, תגיד לנו למה (לא ברור) ,

ישראל קלרמן:

חברים, אני רוצה לשאול אותך שאלה.

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

יהודה, יהודה, יהודה,

אריאל גולן:

יהודה, קוראים לך פה, נו.

ישראל קלרמן:

(לא ברור) לפני החלטה נעשה הפסקה,

(מדברים ביחד)

אוריאל אלבז:

חבר'ה, יישר כח, תודה רבה לכם.

ישראל קלרמן:

(לא ברור) שנעשה הפסקה?

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) אנשים פה, אתה לא יכול לדבר.

עו"ד אילנית מיכאלי:

תצאו לסיור, תראו,

נלי צדוק:

ישראל, אבל בבוקר. (לא ברור) לא בצהריים. שמונה בבוקר. אין, לא, אחר כך זה לא ייתן כלום.

עו"ד אילנית מיכאלי:

תצאו לסיור עם הסדרי תנועה.

(מדברים ביחד)

אוריאל אלבז:

ישראל, ישראל,

ישראל קלרמן:

(לא ברור) מלי ששון בחוץ.

אוריאל אלבז:

ישראל, אני באמת שואל. ללכת, להישאר קרוב?

עו"ד אילנית מיכאלי:

לא, לא, אתה לא יכול,

מלי ששון:

אני אצא אחרי ש-,

מלי ששון:

אני אצא אחרי שהמבקשים,

עו"ד אילנית מיכאלי:

שילך.

דוברת לא מזוהה:

אוריאל, בבקשה,

אוריאל אלבז:

ישראל,

נלי צדוק:

מלי, בשביל מה לקחת עורך דין? דיברת יותר יפה.

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

שמה?

אוריאל אלבז:

שהוא משתכנע שזאת החלופה (לא ברור) ,

יוחנן וייצמן:

ישראל, אל תדבר איתם.

רוחמה יעקבי:

סליחה, סליחה,

ישראל קלרמן:

היא נמצאת פה, מלי פה, מה אתה רוצה? תן לי, בוא הנה,

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

וייצמן גם אמר פה כמה דברים,

יוחנן וייצמן:

אתה רוצה שאני אגיד לך מה הטענות שלי?

ישראל קלרמן:

וייצמן, טוב, תגיד.

יוחנן וייצמן:

בשני הנושאים, חניה, הוא דיבר על חניה תת קרקעית (לא ברור), עד היום אמרנו שלא עושים את זה בגלל מוגנות, זה היה הסיבה הרשמית. הסיבה הלא רשמית היה כי זה עולה כסף,

יהודה פרוידניגר:

כסף. כסף.

יוחנן וייצמן:

אז לכן אני לא (לא ברור),

דוברת לא מזוהה:

החניה שיש בתב"ע היא לא תת קרקעית. יש אחת בחלק הצפוני,

יוחנן וייצמן:

ברור.

דוברת לא מזוהה:

התב"ע פה פשוט לא נפתחה. הם כן מראים שיש,

יוחנן וייצמן:

לא, ה-39 מקומות האלה.

דוברת לא מזוהה:

עוד חניון בצד המערבי שעתידו אולי, אבל התב"ע לא מאשרת אותו.

יוחנן וייצמן:

עכשיו, מה שמטריד אותי זה ההיתר הזה. הם מדברים פה על תוספת שמונה קומות, זה לא נכון. פה מדובר על הריסה ובניה ולכן זה לא תוספת שמונה כיתות, זה בניית 24 כיתות.

דוברת לא מזוהה:

זה כמו ארגנטינה, זה בדיוק כמו ארגנטינה,

יוחנן וייצמן:

נו, אז מה בארגנטינה (לא ברור) ?

דוברת לא מזוהה:

ארגנטינה זה,

יוחנן וייצמן:

לא, בארגנטינה לא הורסים אבל.

דוברת לא מזוהה:

ארגנטינה הרסנו, וודאי שהרסנו. הרסנו. הרסנו,

יוחנן וייצמן:

ומה קבעו שמה?

דוברת לא מזוהה:

הוספנו לפי הכיתות הנוספות.

ישראל קלרמן:

הוספנו כיתות?

דוברת לא מזוהה:

כן הוספנו, שמונה כיתות. כן. כן.

(מדברים ביחד)

יוחנן וייצמן:

אפשר רק לנעול את הדלת?

עמנואל זלטס:

זה ליואל.

ישראל קלרמן:

אתה רוצה?

יוחנן וייצמן:

לא.

ישראל קלרמן:

טוב, בקיצור, באמת, (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

לא, היא אומרת לי כעת חידוש, שבארגנטינה כן אישרו בצורה הזאת. היא אומרת שבארגנטינה כיתה שנהרסה ונבנתה מחדש,

ישראל קלרמן:

(לא ברור) שלום, בבקשה.

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

את החניון (לא ברור) ? אז אפשר לאשר אותו.

יוחנן וייצמן:

אם היא צודקת, צריך לשאול את עו"ד מיכאלי. אם עשינו את זה במקרים אחרים אין סיבה לא לעשות את זה פה. (לא ברור) גם לשלוח מחוזית, ולפטור מחניה ולשלוח למחוזית, שגם הם ייהנו קצת.

(מדברים ביחד)

נלי צדוק:

ישראל, סויר?

רוחמה יעקבי :

בטח סויר.

יהודה פרוידינגר :

אני חושב, אני לא מבין באמת למה לא להביא חלופות. למה לא חלופות? למה אי אפשר להגיד כמו ש (לא ברור) טען?

דוברת לא מזוהה :

אבל הוא הסביר לך, בשביל לתת פתרון חניה נכון,

יהודה פרוידינגר :

לא, לא חניה, החניה (לא ברור) ,

דוברת לא מזוהה :

לא, אז הוא אומר לך שהפתרון שנותנים, הפתרון הנכון הוא, אין מה לעשות,

(מדברים ביחד)

יוחנן וייצמן :

מה שאומרת,

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן :

(לא ברור) לפטור מחניות.

יוחנן וייצמן :

שבארגנטינה כן התייחסו לכיתה שנהרסה ונבנתה מחדש, נהרסה ונבנתה שוב, ולא ביקשו עליה חניות. אז אם זה מה שעשו בארגנטינה,

יוסי חביליו :

כמה זמן הארוחה?

יוחנן וייצמן :

מה?

יוסי חביליו:

כמה זמן הארוחה?

אריאל גולן:

10 דקות.

יוחנן וייצמן:

20 דקות, חצי שעה עם מנחה.

יוסי חביליו:

רגע, מה עם בית הספר?

יוחנן וייצמן:

בית הספר זה הרגע הדיון.

יוסי חביליו:

אה, אבל עוד לא הסתיים הדיון.

יוחנן וייצמן:

לא היית בדיון, אתה לא יכול להגיד.

יוסי חביליו:

אני יכול להגיד, מה.

יוחנן וייצמן:

יש החלטה של וועדת ערר שאתה לא יכול.

יוסי חביליו:

מה?

ישראל קלרמן:

אתה לא יכול להשתתף.

יוחנן וייצמן:

יש החלטה של וועדת ערר שמי שלא היה בדיון,

נלי צדוק:

למה לא באת?

יוסי חביליו:

אני שכחתי, התבלבלתי, מה אני אעשה?

ישראל קלרמן:

תשאל את אילנית, תשאל את אילנית.

יוסי חביליו:

בסדר, אני פה.

יוחנן וייצמן:

ההחלטה נעשתה על דיון שהיה בחתונה שלך.

יוסי חביליו:

אז רגע, אבל נראה לי (לא ברור) כי אכלתי.

דובר לא מזוהה:

אכלת? אכלת?

יוסי חביליו:

לא מפה, אכלתי מהפרטי.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) לקחת אוכל.

יוסי חביליו:

רק רגע, אבל אתה יכול להגיד לי שעה שאני יכול?

יוחנן וייצמן:

20 דקות.

ישראל קלרמן:

רבע שעה, 20 דקות.

יוסי חביליו:

רבע שעה.

(מדברים ביחד)

יוסי חביליו:

(לא ברור) בית הספר?

יוחנן וייצמן:

בית הספר כעת.

יוסי חביליו:

(לא ברור) עוד לא עשיתם?

ישראל קלרמן:

עכשיו הדיון,

רוחמה יעקבי:

הדיון,

כן, הסתיים.

ישראל קלרמן:

עכשיו הסתיים הדיון.

עו"ד אילנית מיכאלי:

הדיון הסתיים, לא הפנימי.

רוחמה יעקבי:

למה הוא לא בא?

עו"ד אילנית מיכאלי:

הפנימי עוד מעט,

יוסי חביליו:

נכון, (לא ברור) על הפנימי.

עמנואל זלטס:

(לא ברור) היטל השבחה,

יוסי חביליו:

ישראל, בארבע זה הפנימי?

רוחמה יעקבי:

יש לו מזכירה.

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

תוך כדי האוכל.

יוסי חביליו:

לא תוך כדי, אז אני נשאר, אין בעיה.

ישראל קלרמן:

בסדר.

יוסי חביליו:

יאללה, תתחיל את הדיון.

אריאל גולן:

יוסי.

ישראל קלרמן:

נלי, מה הבעיה?

רוחמה יעקבי:

חבל שלא באת.

ישראל קלרמן:

הוא הביא פתרון להכל, מה.

נלי צדוק:

(לא ברור) על התנועה, זה הכל.

ישראל קלרמן:

(לא ברור) זה לא מסובך, מה הבעיה?

יוחנן וייצמן:

הנושא הוא החניה, באמת. את רואה פה את האנשים.

יהודה פרוידינגר:

הפתרון לתנועה זה שלב ד', זה בשלב ד', עכשיו אנחנו בשלב א'.

ישראל קלרמן:

אילנית, מה הבעיה? את יכולה,

עו"ד אילנית מיכאלי:

במה?

ישראל קלרמן:

אם הם נותנים פה פתרון להכל,

יהודה פרוידינגר:

הם לא נותנים פתרון.

ישראל קלרמן:

סובה,

עו"ד אילנית מיכאלי:

תקשיב, הבעיה,

ישראל קלרמן:

חניות,

יהודה פרוידינגר:

הסובה היא בשלב ד'.

ישראל קלרמן:

מה פתאום, זה בשלב א'.

יהודה פרוידינגר:

תשאל אותה,

דוברת לא מזוהה:

לא, לא,

ישראל קלרמן:

שאלתי אותו, הוא עושה את זה עכשיו.

יהודה פרוידינגר:

תשאל אותה.

נלי צדוק:

מתי זה, מיטל, (לא ברור) ?

דוברת לא מזוהה:

הוא מתחיל עכשיו בשלב א', אנחנו מראים, כמוש הראיתי לכם, רק את חמש החניות האלו שאנחנו נותנים מענה וחניית נכים.

עו"ד אילנית מיכאלי:

אני לא יודעת,

יוחנן וייצמן:

אני חושב שאי אפשר לאשר את זה.

דוברת לא מזוהה:

אחר כך באמת,

יוחנן וייצמן:

אתה רוצה לקבל החלטה, להצביע? אני נגד.

דוברת לא מזוהה:

זה השלב, אחרי ש-,

נלי צדוק:

והסובה שהוא אמר,

דוברת לא מזוהה:

הוא חייב לפנות את החלק הצפוני, איפה שנמצא גוננים.

יוחנן וייצמן:

שיגמרו את זה, בואו,

(מדברים ביחד)

דוברת לא מזוהה:

(לא ברור) את לא יכולה להיצמד לכל החניה הזאת.

ישראל קלרמן:

מה?

נלי צדוק:

הוא חושב שזה (לא ברור)

דוברת לא מזוהה:

ממש לא.

רוחמה יעקבי:

מה?

דוברת לא מזוהה:

מה את אומרת?

נלי צדוק:

זה לא עכשיו, זה בשלב ד'.

דוברת לא מזוהה:

זה שלב ד', כי אז הוא הורס את גוננים, הוא הורס, סליחה, את אילנות, ועל השטח הזה הוא נותן,

ישראל קלרמן:

אני יכול לקבל החלטה שיכניסו את זה עכשיו?

דוברת לא מזוהה:

לא, איפה אתה רוצה?

יוחנן וייצמן:

לא.

דוברת לא מזוהה:

על אילנות?

יוחנן וייצמן:

אתה יכול להגיד מה שאתה רוצה, זה לא מעשי.

דוברת לא מזוהה:

איך אתה יכול? זה לא פרקטי.

יהודה פרוידניגר:

היום יש שמה מבנה, היום יש שמה מבנה,

ישראל קלרמן:

שיתחילו עם ההריסה שלו.

יוחנן וייצמן:

ומה יעשו עם הילדים?

ישראל קלרמן:

היא אמרה, זה שבע מקומות,

נלי צדוק:

יש לרחלי זמן לאכול, יואל, 20 דקות?

רוחמה יעקבי:

כן, כן, כן.

עמנואל זלטס:

כן, כן.

נלי צדוק:

לכי, לכי. ביי.

רוחמה יעקבי:

עוד 20 דקות.

עמנואל זלטס:

שתבוא לאכול פה, מה?

נלי צדוק:

היא רוצה לאכול, אין לה זמן.

עמנואל זלטס:

תתקשרי אליה שתבוא לפה.

עו"ד אילנית מיכאלי:

(לא ברור) גם פה למעלה יש אוכל.

יהודה פרוידינגר:

יש שמה באמת, קלרמן,

ישראל קלרמן:

מה? הנה, תביאי לה.

יהודה פרוידינגר:

יש שמה באמת בתי ספר,

ישראל קלרמן:

תגידי לה שתבוא לפה עכשיו.

עו"ד אילנית מיכאלי:

יש עוד אוכל, יש פה חזה עוף.

יהודה פרוידניגר:

מה שהם אמרו,

יוחנן וייצמן:

מה, נשאר מזון?

יהודה פרוידניגר:

(לא ברור) , לוריא,

נלי צדוק:

מה יש?

עו"ד אילנית מיכאלי:

אני אביא לה עכשיו.

נלי צדוק:

לא, יש מנה. מה יש שם, חזה עוף?

עמנואל זלטס:

שתבוא, שתבוא, שתבוא,

ישראל קלרמן:

שניצל, שניצל טוב.

עמנואל זלטס:

שתעשה (לא ברור) אחר כך,

ישראל קלרמן:

שתבוא עכשיו, שתבוא.

רוחמה יעקבי:

תגידי לה שיש אוכל.

יוחנן וייצמן:

אז בואו נקבל החלטה.

ישראל קלרמן:

וייצמן, גולן. נלי, החלטה.

דובר לא מזוהה:

ששש.

ישראל קלרמן:

לאור מה ששמענו, נלי,

נלי צדוק:

אה? רגע.

ישראל קלרמן:

לא, זה לא,

עו"ד אילנית מיכאלי:

לאחר ששמענו בהרחבה,

ישראל קלרמן:

(לא ברור) לפני מנחה.

עו"ד אילנית מיכאלי:

את,

ישראל קלרמן:

שמענו בהרחבה את המתנגדים ואת התשובות, עדיין יש לנו, מה?

יוחנן וייצמן:

גם סיור וגם דיון (לא ברור) ,

ישראל קלרמן:

לא, לא, לא,

עו"ד אילנית מיכאלי:

לאחר שהוועדה שמעה בהרחבה,

ישראל קלרמן:

שמענו גם את התשובות אבל עדיין יש לנו שאלות שאנחנו רוצים לקבל הבהרות על המיקום של בית הספר,

עו"ד אילנית מיכאלי:

עדיין נותרו,

ישראל קלרמן:

ועל פתרונות חניה, נותרו כמה שאלות, אז אנחנו דוחים את ההכרעה.

עו"ד אילנית מיכאלי:

עדיין נותרו מספר שאלות שהוועדה,

ישראל קלרמן:

רוצה לקבל ולחבין,

עו"ד אילנית מיכאלי:

רוצה לבחון, לבדוק,

עמנואל זלטס:

התייחסות מקצועית.

ישראל קלרמן:

לבחון ולבדוק, אז אנחנו דוחים את ההכרעה, על מנת, כל אחד בזמנו הפרטי, אני לא אומר,

נלי צדוק:

לעניין החניה בלבד או?

ישראל קלרמן:

לא, מה פתאום. (לא ברור) החניה, עניין המיקום, הפינוי בינוי או בינוי פינוי וכל מה ששמענו פה. ואנחנו,

עו"ד אילנית מיכאלי:

ולשם כך הוועדה דוחה את ההכרעה.

ישראל קלרמן:

את ההכרעה,

אריאל גולן:

נצא אחרי הוועדה ונבוא לסיור.

ישראל קלרמן:

על מנת, כל אחד בזמנו החופשי שרוצה לצאת לסייר במקום ולהתרשם,

עו"ד אילנית מיכאלי:

ומבקשת,

ישראל קלרמן:

שיצא לסיור. ומבקשת, הוועדה,

עו"ד אילנית מיכאלי:

מבקשת מהחברים שיצאו לסיור.

יהודה פרוידניגר:

ולקיים דיון נוסף.

ישראל קלרמן:

ומבקשת מהחברים לקיים, לעשות סיור,

יוסי חביליו:

לא, אבל אמרת שתביא לפה את (לא ברור) .

ישראל קלרמן:

ולוועדה הבאה להזמין את מהנדס העיר,

אריאל גולן:

ולתאם את הסיורים עם נלי.

ישראל קלרמן:

ואת מנהל מנח"י לתת תשובות גם על החלופות שהציגו בפניהם, למה החלופה הזאת הכי טובה גם כלפי התושבים וגם כלפי בית הספר, וגם ממנהל מנח"י, אם יש פתרונות ביניים, אם אנחנו רוצים להגיע למצב של פינוי בינוי ולא בינוי פינוי.

עמנואל זלטס :

טוב, הפסקה.

ישראל קלרמן :

ועכשיו הפסקה לתפילת מנחה.

סיום הדיון